

369

שרבי אור

פרשת

פנחס

תשפ"ד

שְׁעוֹרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעֲרִיב אוֹר לְיוֹם שְׁנֵי לַיִל ט"ז תַּמּוּז פְּנִיחָס

מְקֻצָּע, מִשָּׁה נִשְׂאָר בְּעִמּוּדָה שְׁלוֹ, הוּא לֹא וְתָר – 'אֲנִי בִלְעָם'.
"וַיִּקְרָא אֱלֹקִים אֶל בִּלְעָם" אֲנִי וַיִּקְרָא, לֹא רוֹצֵה לְכַתֵּב אֶת הָא' אֲנִי "וַיִּקְרָא". וּבִלְעָם טוֹעֵן אֲנִי מִשָּׁה, "יִוָּדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן" רִישָׁא דְלֹא אִיתִּידַע, הוּא זָכָה לְעִתִּיק. הוּא רָאָה עַד סוּף הָעוֹלָם. רָאָה אִיךָ שֶׁשְׂמוּאֵל הוֹרֵג אֶת אֲגָג. "אִוִי מִי יִחְיֶה מִשְׁמוֹ אֵל" זֶה אוֹתִיּוֹת שְׂמוּאֵל.

"וַיִּרְם מֵאֲגָג מִלְכוֹ וַתִּנְשָׂא מְלָכוּתוֹ" אָבֵל הַיּוֹם נִסְרָא לְלֵה שׁוֹלֵט. רוֹאִים שְׁכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁל בִּלְעָם נִהְפְּכוּ לְקַלְלוֹת, חוּץ מִ"מָה טוֹבוֹ אֶהְלֵךְ יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְתִּיךָ יִשְׂרָאֵל"¹.

עֲכָשׁוּ הִרְחִיבוּ אֶת הָאוּלָם לְמִטָּה. כָּל אֶחָד חָיֵב, גַּם שִׁימִי חָיֵב לְהַגִּיד תְּשׁוּעִים אֲמִנִים, אַרְבַּע קַדְשׁוֹת עֶשֶׂר קַדְיָשִׁים, מֵאָה בְּרָכוֹת כְּמִנְיַן צְדִיק. כָּל אֶחָד בְּלִי יֵצֵא מֵהַכֶּלֶל, אִין פְּרוּטְקָצְיָה, אִין פְּרִיבִילְגִיּוֹת, לֹא עוֹשִׂים הַנְּחָה לְאֵף אֶחָד. גַּם אֶתָּה צְרִיךְ לְהַגִּיד, כָּל יוֹם תְּשׁוּעִים אֲמִנִים, אַרְבַּע קַדְשׁוֹת, זֶה קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ עִם וְיָבֵא לְצִיּוֹן זֶה אַרְבַּע, בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת זֶה חֲמֵשׁ. וְאַחֲרֵי זֶה יֵשׁ לָנוּ עֲשָׂרָה קַדְיָשִׁים וּמֵאָה אֲמִנִים.

כִּי מִשָּׁה וּבִלְעָם הָיָה לָהֶם וּכְוֹחַ מְאוּד נוֹקֵב, וּכְוֹחַ – מִשָּׁה טָעַן אֲנִי בִלְעָם, בִּלְעָם טָעַן אֲנִי מִשָּׁה. נִסִּיתִי לְעֲשׂוֹת גִּשׁוֹר הַבְּאִתִּי אֲנִשִּׁי

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אתה למד מה היה בלבו ביקש לומר שלא יהו להם בתי כנסיות ובתי מדרשות מה

¹ סנהדרין קה, ע"ב
אמר רבי יוחנן מברכתו של אותו רשע

מָה לְעֲשׂוֹת. אָבֵל סְמוּטְרִיץ' לֹא רָצָה לְחַתֵּם (עַל הַתְּקִיפָה בַּשַּׁבָּת נֶגֶד הַחַוִּיתִים), וְלֹא [בְּ] גָבִיר, הֵם אָמְרוּ זֶה אֶחֱזִית עֵינַיִם, זֶה פְּאֻטָּה מוֹרְגָנָה. זֶה שׁוֹם דְּבָר זֶה סֵתָם לְהִרְגִיעַ אֲנָשִׁים.

אֲזַ עַל כָּל פְּנִימֵי דְרֹד הָיָה מִהֶחֱטוּפִים, דְּרֹד הַמְּלָךְ. (הַיִּיתִי

כָּל הַגְּלִיל חָרַב², כָּלֵם בּוֹרְחִים מִהֶבְתֵּיִם. לְמַדִּינַת יִשְׂרָאֵל אֵין שׁוֹם כַּח לְשֹׁלֵט עַל פְּלוֹם. מִהֶצְבָּא הָכִי מִפְּאָר נִהְיָה הֶצְבָּא הָכִי בְּטֶלֶן. רוֹאִים שְׁכָל חֲלוּנֵי זֶה בְּטֶלֶן, גָּדוֹל. עַכְשָׁו הִגִּיעוּ לְחַוִּיתִים לְתִימָן, בְּדִיוֹק הַתִּימָנִים קֶצֶת בְּמְבוּכָה עַכְשָׁו לֹא יוֹדְעִים

❁ מוֹרָאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

וּשְׂרָשִׁיו מְרוּבִין וּאֲפִילוּ כָל רוּחוֹת שְׁבַעֲוֹלָם בְּאוֹת וּנוֹשְׁבוֹת בּוֹ אֵין מְזִיזוֹת אוֹתוֹ מִמְקוֹמוֹ אֲלֵא הוּא הוֹלֵךְ וּבֹא עִמָּהֶן כִּיּוֹן שְׂדוּמָמוֹ הַרוּחוֹת עֹמֵד קִנָּה בְּמִקּוֹמוֹ אֲבֵל בְּלַעַם הַרְשַׁע בְּרַכּוּן בְּאֵרוֹ מִה אֲרוֹז זֶה אֵינוֹ עוֹמֵד בְּמִקּוֹם מִיָּם וּשְׂרָשִׁיו מוֹעֵטִין וְאֵין גּוֹעוּ מַחְלִיף אֲפִילוּ כָל הַרוּחוֹת שְׁבַעֲוֹלָם בְּאוֹת וּנוֹשְׁבוֹת בּוֹ אֵין מְזִיזוֹת אוֹתוֹ מִמְקוֹמוֹ כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁבַּה בּוֹ רוּחַ דְּרוּמִית מִיַּד עוֹקֶרְתּוֹ וְהוֹפְכֶתּוֹ עַל פְּנָיו:

² תְּלַמּוּד בְּבַלְי מִסַּכַּת סְנַהֲדְרִין דָּף צ"א/א תֵּינֵיא רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר דּוֹר שֶׁבֶן דּוֹד בֹּא בּוֹ בֵּית הוּוּעַד יְהִיָּה לְזִנוּת וְהַגְּלִיל יַחֲרַב וְהַגְּבִלָן יֵאֶשֶׁם וְאֲנָשִׁי גְבוּל יִסּוּבּוּ מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יִחוּנּוּ וְחִכְמַת הַסּוֹפְרִים תִּסְרַח וִירָאֵי חֲטָא יִמָּסּוּ וּפְנֵי הַדּוֹר כַּפְנֵי כֶּלֶב וְהָאֲמַת נַעֲדַרְתָּ שְׁנֵאֲמַר וְתִהִי הָאֲמַת נַעֲדַרְתָּ (וְסַר מֵרַע מִשְׁתַּלּוֹל) מֵאֵי וְתִהִי הָאֲמַת נַעֲדַרְתָּ אֲמַרִי דְּבִי רַב מִלְּמַד שְׁנַעֲשִׂית עֲדָרִים עֲדָרִים וְהוֹלַכְתָּ לֵה מֵאֵי וְסַר מֵרַע מִשְׁתַּלּוֹל אֲמַרִי דְּבִי רַבִּי שִׁילָא כָּל מִי שֶׁסַּר מֵרַע מִשְׁתַּלּוֹל עַל הַבְּרִיּוֹת:

טוֹבוֹ אֵהְלִיךְ יַעֲקֹב לֹא תִשְׂרַח שְׁכִינָה עֲלֵיהֶם וּמִשְׁכַּנּוֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל לֹא תִהְיֶה מְלַכּוֹתֶן נִמְשַׁכְתָּ כְּנַחֲלִים נְטִיו לֹא יִהְיֶה לָהֶם זִיתִים וְכִרְמִים כְּגִנוֹת עָלֵי נֶהַר לֹא יִהְיֶה רִיחֹן נוֹדֵף כְּאֵהֲלִים נְטֵעַ ה' לֹא יִהְיֶה לָהֶם מְלָכִים בְּעָלֵי קוֹמָה כְּאֵרְזִים עָלֵי מִיָּם לֹא יִהְיֶה לָהֶם מֶלֶךְ בֶּן מֶלֶךְ יִזַּל מִיָּם מִדְּלִיו לֹא תִהְיֶה מְלַכּוֹת שׁוֹלֶטת בְּאוֹמוֹת וְזִרְעוֹ בְּמִיָּם רַבִּים לֹא תִהְיֶה עֵזָה מְלַכּוֹתֶן וִירֵם מֵאֲגַג מְלָכוֹ לֹא תִהְיֶה אֵימַת מְלַכּוֹתֶן וְתִנְשֵׂא מְלַכּוֹתוֹ אֲמַר רַבִּי אַבָּא בַר כְּהֵנָא כּוֹלָם חֲזָרוּ לְקַלְלָה חוּץ מִבְּתֵי כְּנַסִּיּוֹת וּמִבְּתֵי מִדְּרָשׁוֹת שְׁנֵאֲמַר וְיִהְיֶה ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֵת הַקְּלָלָה לְכַרְכַּה כִּי אֲהַבְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ קִלְלָה וְלֹא קִלְלוֹת.

אֲמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אֲמַר רַבִּי יוֹנָתָן מֵאֵי דְכִתְיִב נִאֲמַנִים פְּצַעֵי אוֹהֵב וְנַעֲתָרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנֵא טוֹבָה קִלְלָה שְׁקִילָל אַחִיָּה הַשִּׁילּוּנֵי אֵת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מְבֹרַכָה שְׁבַרְכָם בְּלַעַם הַרְשַׁע אַחִיָּה הַשִּׁילּוּנֵי קִילַל אֵת יִשְׂרָאֵל בְּקִנָּה שְׁנֵאֲמַר וְהִכָּה ה' אֵת יִשְׂרָאֵל כְּאִשֶׁר יִנוּד הַקִּנָּה בְּמִיָּם וְגו' מִה קִנָּה זֶה עוֹמֵד בְּמִקּוֹם מִיָּם וְגִיעוּ מַחְלִיף

יַעֲזֹר עַד שֶׁיִּדְוֹד לֹא מִשְׁתַּחֲרָר), כִּי יִשְׁבִּי
תַּפְּסֵם אוֹתוֹ³ – יִשְׁבִּי אַחַשְׁל גְּלָת.
הַעֲיֵף אוֹתוֹ לְגַבְהַ שֶׁל מְאָה מָטָר.
מְאָה מָטָר זֶה שְׁתֵּים עָשָׂר שְׁנֵיּוֹת

בְּקַפְלָן בְּהַפְגָּנָה, לְשַׁחֲרֵר אֶת דָּוִד. הֵם רוֹצִים
עַל זֶה עָשָׂר אֶלֶף מִחְבָּלִים בְּשִׁבְלֵו. בִּיבִי
הַתְּפִשֵׁר עַל חֲמֵשׁ אֶלֶף, בְּיָדָן הוֹרִיד אֶת זֶה
לְשִׁבַע אֶלֶף, אֲבָל הַהַפְגָּנוֹת מִמְּשִׁיכוֹת, זֶה לֹא

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

וְכֵן וְאוֹל כְּפַצָּה לִיָּה אַרְעָא בַּהֲדִי דְקָא
מִסְגֵי חַזִּייה לַעֲרַפָּה אַמִּיה דְהוֹוֹת נוּוֹלָא כִּי
חַזִּייתִיה פִּסְקַתָּה לְפִלִּכָּה שְׁדַתִּיה עֵילוּיָה
סִבְרָא לְמִקְטִלִּיה אַמְרָה לִיָּה עֵלַם אִיִּתִי
לִי פִלְךָ פִּתְקִיָּה בְּרִישׁ מוֹחָה וְקַטְלָה כִּד
חַזִּייה יִשְׁבִּי בְנוּב אַמְרָה שְׁתֵּא הוּוּ בִי תִרְיָן
וְקַטְלִין לִי פִּתְקִיָּה לְדוּד לְעִילָא וְדַץ לִיָּה
לְרוֹמַחִיה אַמְרָה נִיפּוּל עֵלָה וְנִקְטַל אַמְרָה
אֲבִישִׁי שֵׁם אוֹקְמִיה לְדוּד בֵּין שְׁמִיָּא
לְאַרְעָא וְנִימָא לִיָּה אִיְהוּ אִין חֲבוּשׁ מוֹצִיָּא
עַצְמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִין אַמְרָה לִיָּה מֵאִי בַעִית
הַכָּא אַמְרָה לִיָּה הַכִּי אַמְרָה לִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא וְהַכִּי אַהֲדַרִי לִיָּה אַמְרָה לִיָּה אֲפִיךָ
צְלוּתִיךָ בְּרִיךְ קִירָא לִיּוֹבוֹן וְאֵת לֹא
תַצְטַעֵר אַמְרָה לִיָּה אִי הַכִּי סִייעַ בַּהֲדָן הִינּוּ
דְכַתִּיב וְיַעֲזוֹר לוֹ אֲבִישִׁי בֵּן צְרוּיָה אַמְרָה רַב
יְהוּדָה אַמְרָה רַב שְׁעוֹרוֹ בְּתַפְלָה אַמְרָה
אֲבִישִׁי שֵׁם וְאַחַתִּיה הוּוּ קָא רְדִיף
בְּתַרְיִיהוּ כִּי מֵטָא קוּבִי אַמְרִי קוּם בִּיָּה כִּי
מֵטָא בִי תְרִי אַמְרִי בְּתַרִי גוֹרִיין קַטְלוּהּ
לְאַרְיָא אַמְרִי לִיָּה זִיל אֲשַׁתְּכַח לַעֲרַפָּה
אִימִיךָ בְּקִיבְרָא כִּי אֲדַכְרוּ לִיָּה שְׁמָא
דְּאִימִיָּה כַּחַשׁ חִילִיָּה וְקַטְלִיה הִינּוּ דְכַתִּיב
אִז נִשְׁבַּעוּ אֲנָשִׁי דוּד לוֹ לְאַמְרָה לֹא תַצָּא
עוֹד אֲתָנוּ לְמַלְחָמָה וְלֹא תַכְבֶּה אֶת נֵר
יִשְׂרָאֵל תָּנוּ רַבְנָן שְׁלֹשָׁה כְּפַצָּה לָהֶם
הָאֲרַץ אֲלִיעֶזֶר עֶבֶד אַבְרָהָם וְיַעֲקֹב אֲבִינוּ
וְאַבִּישִׁי בֵּן צְרוּיָה

³ סְנַהֲרִין צֶה, ע"א
מֵאִי וְיִשְׁבִּי בְנוּב אַמְרָה רַב יְהוּדָה אַמְרָה רַב
אִישׁ שְׁבָא עַל עֲסָקִי נוּב אַמְרָה לִיָּה הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְדוּד עַד מֵתִי יִהְיֶה עוֹן זֶה טַמּוּן
בִּידָךְ עַל יָדָךְ נִהַרְגָה נוּב עִיר הַכְּהָנִים וְעַל
יָדָךְ נִטְרַד דּוּאָג הָאֲדוּמִי וְעַל יָדָךְ נִהַרְגוּ
שְׂאוּל וְשְׁלֹשֶׁת בְּנָיו רְצוּנָךְ יִכְלוּ זֶרַעְךָ אוֹ
תַמְסֵר בִּיד אוֹיֵב אַמְרָה לְפָנָיו רַבּוּנוֹ שֶׁל
עוֹלָם מוּטָב אַמְסֵר בִּיד אוֹיֵב וְלֹא יִכְלֶה
זֶרַעִי יוֹמָא חֵד נִפְקַ לְשַׁכּוֹר בּוֹזָאִי אֲתָא שְׁטָן
וְאַדְמִי לִיָּה כְּטַבִּיָּא פִּתְקַ בִּיָּה גִירָא וְלֹא
מִטְיִיה מִשְׁכִּיָּה עַד דְּאַמְטִיָּיה לְאַרְיָן
פִּלְשְׁתִּים כְּדַחֲזִייה יִשְׁבִּי בְנוּב אַמְרָה הִינּוּ
הָאִי דְקַטְלִיה לְגַלִּיתִי אַחִי כְּפַתִּיה קַמְטִיָּיה
אוֹתַבִּיָּה וְשִׁדְיָה תוֹתִי בִי בְּדִיָּא [סְדִיָּא]
אַתְעֵבִיד לִיָּה נִיסָא מְכָא לִיָּה אַרְעָא
מִתּוֹתִיָּה הִינּוּ דְכַתִּיב תִּרְחִיב צַעֲדֵי תַחַתִּי
וְלֹא מַעֲדוֹ קַרְסוּלִי הוּוּ יוֹמָא אֲפִנִיָּא
דְּמַעֲלִי שְׁבַתָּא הוּוּ אֲבִישִׁי בֵּן צְרוּיָה הוּוּ
קָא חִיִּיף רִישִׁיָּה בְּאַרְבַּעָא גְרַבִּי דְמִיָּא
חַזִּינְהוּ כְּתַמִּי דְמָא אִיכָא דְאַמְרִי אֲתָא יוֹנָה
אִיטְרִיף קַמִּיָּה אַמְרָה כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל לִיּוֹנָה
אִימְתִּילָא שְׁנַאמְרָה כְּנַפִּי יוֹנָה נַחְפָּה כְּכַסְף
שְׁמַע מִינָה דוּד מִלְכָּא דִישְׂרָאֵל בְּצַעֲרָא
שְׂרִי אֲתָא לְבִיתִיָּה וְלֹא אֲשַׁכְּחִיה אַמְרָה תָּנּוּ
אִין רֹכְבִין עַל סוּסוֹ וְאִין יוֹשְׁבִין עַל כְּסָאוֹ
וְאִין מִשְׁתַּמְשִׁין בְּשִׁרְבִיטוֹ בְּשַׁעַת הַסְּכָנָה
מֵאִי אֲתָא שְׂאִיל בִּי מְדַרְשָׁא אַמְרָה לִיָּה
בְּשַׁעַת הַסְּכָנָה שְׁפִיר דְמִי רַכְבִּיָּה לְפַרְדֵּיָּה

מוציאים מים מהמקוה כמו בבית ישראל היינו שופכים מים על הראש מהמקוה. אז היה גיגית מלאה דם, אז הוא רץ מהר לסנהדרין – מה עושים? אני לא מוצא את דוד, אני רוצה לקחת את הפרדה, אמרו לו [קח] את הפרדה בסדר.

[לקח אבישי את הפרדה של דוד המלך] אבל לאן הוא יסע? צפון, דרום, אולי הוא ברח לאפגניסטן, אולי הוא ברח לתאילנד, אולי הוא בתאילנד. (היית פעם בתאילנד, אני הייתי שם שלוש שנים, הכי מענגן בעולם, אחר כך נסעתי לגואטמלה עוד יותר מענגן. רואים את האוקיינוס השקט והאטלנטי

[מהמקוה]. כל 9.81 [מטר זה שניה]. כל ילד צריך לדעת לחשבן. כל בת בגיל שלוש עשרה, לומדים את זה בפזיקה, למדנו את זה. 9.81 [מטר], זה שניה. אז מאה מטר זה שתים עשרה שניות. 98 מטר זה בדיוק עשר שניות, נשאר לנו עוד אחד עשרה מטר זה שניה אחת.

באחד עשרה שניות היה זמן לאבישי לרוץ לסנהדרין לשאול מה עושים, דוד לא נמצא. הוא ראה גץ טורף יונה, הוא ראה דם בגיגית. פעם לא היה מים באמבטיות ולא כיורים ולא מים בכרזים, זה היה לוקחים גיגיות.

דולרים. ככה הם נהיו הכי עשירים.

והקפיטן לא רצה לתת לרבה לרדת, בסוף הוא נתן לשמש לרדת, השמש הגיע לשוק, רואים יהודי מאיפה הגעת, יהודי, מאיפה נחתת מהירח? מהמאדים? לא, אני פה עם רבי נחמן. שמעתם על רבי נחמן? בטח שמענו. הוא בשבי הוא חטוף, רוצים עשר אלף מחבלים בשבילו. אין בעיה, אנחנו כבר קונים את כל האניה. קנו את כל האניה עם הקפיטן, עם המלאכים. רק המלאך בקש שישאירו לו כמה ארטיקים, קרטיבים, לקנות למלאכים. המלאכים מחכים לאיזה בונס, לאיזה טיפ. שהם כבר מחזיקים פה את הרבה משבת זכור מחזיקים את הרבה - כבר ערב פסח, שלוש יום. רוצים כמה טיפים.

כמו יואב היה מחלק פחיות - בלי בכיות. כי הערבים קוראים לזה בכיות, אנחנו קוראים לזה

ביתד. אז דוד היה גם בגאטמלה, גם בתאילנד הוא היה). אז אולי הוא בתאילנד, מי יודע לאן הוא ברח. אז הפרדה יודעת את הדרך לבד, הוא אמר את השם המפרש, הוא מגיע לדוד, כל זה באחד עשרה שניות. באחד עשרה שניות הוא צריך להגיע מירושלים לעזה. אולי לחאן יונס, לא יודע איפה. אולי ברפיח, צריכים לברר את זה. ודוד עדין בין החטופים.

גם הרבה היה בין החטופים, האניה נסעה - במקום לסוע ליפו הוא נסעה לרודוס. זה הרבה הנהיג את האניה. פי ברודוס זה המיליארדיסטים הכי גדולים, עד היום. שם זה כל הצבאים מגיע מרודוס, יש לי [שם] את כל הדגים עם כל הצבאים. חלזונות שעושים מזה תכלת, הפל יש שם. המקום הכי עשיר בעולם זה רודוס, מי שגר שם, בכמה גרושים הוא לוקח את הערבים שיוציאו את הפנינים, את הצדפים, את הקונכיות מהים. ומוכרים את זה אחרי זה, מליוני

פְּחִיּוֹת. וְאַחֲרֵי זֶה הוּא מְחַלֵּק
לָהֶם אֲרֻטִּיקִים וְקֶרְטִיבִים⁴, כָּל
יְלָדֵי יְרוּשָׁלַיִם.

אִז הוּא זָכָה שֶׁהִבְרָכּוֹת שָׁלוֹם זֶה פִּי
מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן מֵהִבְרָכּוֹת שֶׁל
מִשָּׁה. כִּי אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים מָה
שֶׁרִשָּׁ"י אוֹמֵר כָּל בַּת צָרִיכָה
לְדַעַת אֶת הַרִשָּׁ"י כָּל בַּת יֵשׁ אִי-
קִיּוֹ פִּי מִלִּיּוֹן מִמָּה שֶׁיֵּשׁ לִבָּן. כָּל
בַּת צָרִיכָה לְדַעַת אֶת כָּל הַרִשָּׁ"י,
(שׁוֹפְטִים) כ"ד ג': "כֹּהֵם וְכֹהֵם
מֵאָה פְּעָמִים"⁵.

אִז צָרִיכִים לְדַעַת: כִּמָּה זֶה מֵאָה
כְּפוֹל שְׁתַּיִם? מֵאֲתַיִם. זֶה
הַשְּׁגָעוֹן שֶׁלָּךְ, אֲתָה לֹא יוֹדֵעַ. זֶה

אֶלֶף מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן, שְׁלוֹשִׁים
אֶפְסִים. זֶה עוֹשִׂים שְׁתַּיִם כְּפוֹל
שְׁתַּיִם [אַרְבַּע - כְּפוֹל שְׁתַּיִם] זֶה שְׁמוֹנֶה
וְאַחֲרֵי זֶה שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, שְׁלוֹשִׁים
וּשְׁתַּיִם, שֵׁשִׁים וְאַרְבַּע, מֵאָה
עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה, מֵאֲתַיִם חֲמִשִּׁים
וְשֵׁשׁ, תוֹךְ שְׁנֵי הַגְּעָנוּ לְאֶלֶף
עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע.

עוֹד שְׁתֵּי שְׁנֵי זֶה מִלִּיּוֹן, עוֹד
שְׁלוֹשִׁים שְׁנֵי זֶה מִלִּיאָרְד,
אַחֲרֵי זֶה אֶלֶף מִלִּיאָרְד, מִלִּיּוֹן
מִלִּיאָרְד. אַחֲרֵי זֶה שְׁשִׁים זֶה
כְּבֹר טְרִילִיּוֹן - שְׁשִׁים שְׁנֵי - זֶה
שֵׁשׁ שְׁנֵי הַגְּעָנוּ לְטְרִילִיּוֹן.
אַחֲרֵי זֶה שְׁבַעִים אַחֲרֵי זֶה עוֹד

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁴ סנהדרין מט, ע"א

⁵ שמואל-ב פרק כד

(ג) וַיֹּאמֶר יוֹאָב אֶל הַמֶּלֶךְ וַיֹּסֶף יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ אֶל הָעַם כֹּהֵם וְכֹהֵם מֵאָה פְּעָמִים
וְעֵינֵי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ רְאוּת וְאֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ לָמָּה
חִפְּץ בְּבָכֶר הַזֶּה:
פִּירֵשׁ"י כֹהֵם וְכֹהֵם - כֹהֵם כְּפִלִים, וְכֹהֵם
שְׁנֵי כְּפִלִים, הֲרֵי אַרְבַּעַת כְּפִלִים, וְכֵן חוֹזֵר
וְכוֹפֵל אֶת הַכְּפִילָה, עַד מֵאָה פְּעָמִים,
נִמְצָאת בְּרַכְתּוֹ שֶׁל יוֹאָב יִתִּירָה עַל שֶׁל
מֹשֶׁה שֶׁאֵמֵר (דְּבָרִים א יא): כִּכֶם אֶלֶף
פְּעָמִים, וְעוֹד, שֶׁבְּרַכְתּוֹ שֶׁל מֹשֶׁה לְיוֹמָן
מְרוֹבָה, וְשֶׁל יוֹאָב מִיָּד, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ: וְעֵינֵי
אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ רוֹאוֹת:

וְיִקְבֵר בְּבִיתוֹ בְּמִדְבַר אֲשׁוּר בֵּיתוֹ מִדְּבַר הוּא
אֵמֵר רַב יְהוּדָה אֵמֵר רַב כְּמִדְּבַר מֵה מִדְּבַר
מוֹפְקֵר לְכָל אֶף בֵּיתוֹ שֶׁל יוֹאָב מוֹפְקֵר
לְכָל דְּבַר אַחֵר כְּמִדְּבַר מֵה מִדְּבַר מְנוּקָה
מִגּוֹל וְעִרְיוֹת אֶף בֵּיתוֹ שֶׁל יוֹאָב מְנוּקָה
מִגּוֹל וְעִרְיוֹת וְיוֹאָב יַחִיה אֶת שֶׁאֵר הַעִיר
אֵמֵר רַב יְהוּדָה אֶפִּילוֹ מוֹנִינֵי וְצַחֲנַתָּא
טַעִים פְּרִיס לְהוֹ:
רִשָּׁ"י: אֶפִּילוֹ מוֹנִינֵי וְצַחֲנַתָּא טַעִים -
אֶפִּילוֹ דְּבָרִים דְּקִים וְעוֹנוּגִים: טַעִים -
שֶׁהִיא טוֹעָם: פְּרִיס לְהוֹ - מִשְׁלַח לְהֵם
לְמוֹזוֹנוֹת, לְעֵינִים שֶׁל עִיר:

יש לנו מאה תשעים זה אֶלֶף טְרִילִיּוֹן, אֶלֶף כְּפוֹל טְרִילִיּוֹן.

כִּי הַכֹּדֶד שֶׁל רַבָּקָה זֶה עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע [כלומר כד גימטריא 24], אִם הָיָה עֲשָׂר כַּדִּים, לֹא הָיָה זָכָר מֵעֲשָׂו.⁶

עַל יְדֵי שְׁמַחְלָקִים אֲרִטְיָקִים וְקִרְטִיבִים וּפְחִיזוֹת לְתִינּוּקוֹת בְּשַׁבָּת, אִזּוֹכִים לְהַכְפִּיל אֶת הַכֹּל עַד שְׁמַגִּיעִים לְמֵאֲתָיִם, אִזּוֹ כֶּבֶד מִלִּילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן

שְׁנֵיָה – שָׁבַע [שְׁנֵיָה], אִזּוֹ מַגִּיעִים לְאֶלֶף טְרִילִיּוֹן מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן. תִּשְׁעִים זֶה כְּבָר מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן, מֵאָה זֶה כְּבָר אֶלֶף, זֶה אֶלֶף מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן.

מֵאָה עֲשָׂרִים זֶה טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן, שְׁלוֹשִׁים וְשֵׁשׁ אֶפְסִים, וְאִם אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים מֵאָה שְׁמוֹנִים אִזּוֹ שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים טְרִילִיּוֹן, טְרִילִיּוֹן כְּפוֹל טְרִילִיּוֹן, חֲמֵשִׁים וְאַרְבַּע אֶפְסִים, וְאַחֲרֵי מֵאָה שְׁמוֹנִים אִזּוֹ

מוראי מקומות והערות

⁶ לצאת ממנה, שגם מרמוז בכד, כמו שכתוב: ו'כדה ע'ל ש'כמה ראשי תיבות עש"ו, ואמר מורינו הרב שאם היה כתוב עשר פעמים כד הייתה מכניעה את עשו לגמרי.

⁶ כלומר בפרשה שאליעזר הלך לבקש שידוך ליצחק והביא את רבקה מוזכר תשע פעמים המילה כד (בהטיות שונות), ומורינו הרב ביאר שבזה רצתה להכניע את קליפת עשו שהיה צריך

טְרִילוֹן, וְאַחֲרֵי זֶה בְּמֵאֵתִים וְעֶשְׂרֵה זֶה כָּבֵד מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טִירִלִיּוֹן, מֵאֵתִים עֶשְׂרִים זֶה אֶלֶף מִלִּיאָרְד טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן, וְאַחֲרֵי זֶה אֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְמֵאֵתִים (עֶשְׂרִים לְמִלִּיּוֹן טְרִילִיּוֹן טְרִילִיּוֹן מֵאֵתִים) אַרְבָּעִים אֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְאַרְבַּע פְּעֻמִּים טְרִילִיּוֹן: טְרִילִיּוֹן כְּפוֹל טְרִילִיּוֹן כְּפוֹל טְרִילִיּוֹן כְּפוֹל (כְּפוֹל טְרִילִיּוֹן) זֶה כָּבֵד שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם אֶפְסִים מִיַּד אַחֲרֵי זֶה.

אז זה הפד של רבקה, שרבקה יכלה להכרית את עשו לגמרי, כי רבקה הינר שלה לא כבה לעולם.

פעם כל אשה הייתה נביאה, ששים רבוא נביאות בכל דור. על הפסוק "נפת תטפנה שפתותיך כלה" - "נפת תטפנה" אומר המדרש כ"ז עמוד ב' בשיר השירים: שנה בכל דור היו ששים רבוא נביאות. שאמרו נבואות כל מה שיקרה.

כמו חנה אמרה "קשת גבורים" חנה זה שבע מאות שנה לפני

חֲנוּכָּה, הִיא אוֹמֶרֶת אֲנִי רוֹאֶה כָּבֵד מֵה שִׁיקְרָה בְּעוֹד שְׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה "קֶשֶׁת גְּבוּרִים חֲתִים". כִּי כְּתוּב בְּגִמְרָא עֲבוּדָה זָרָה ט' עֲמוּד א': שִׁיּוֹן שְׁלֹטָה מֵאָה שְׁמוֹנִים שָׁנָה בְּעוֹלָם. פָּרַס שְׁלוּשִׁים וְאַרְבַּע, יוֹן מֵאָה שְׁמוֹנִים זֶה מֵאֵתִים וְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה, עוֹד פְּעֻמִּים מֵאָה וּשְׁלוּשׁ. מֵהַחֲשׂוֹנוֹת עַד הוֹרְדוֹס מֵאָה וּשְׁלוּשׁ. מֵאֵתִים וְשֵׁשׁ בִּיחַד זֶה מֵאֵתִים עֶשְׂרִים, בֵּית שְׁנֵי. בֵּית רֵאשׁוֹן זֶה אַרְבַּע מֵאוֹת וְעֶשְׂרֵה. וְכָל זֶה חֲנָה רוֹאֶה.

לכן אומר ר' נתן בדרך ל"ט במתנה ה' סעיף ס"א שכל החנוכה זה בזכות חנה. חנה התפללה מאה שמונים שנה קדם - "קשת גבורים חתים" על היונים "נכשלים" זה המכבים "אזרו חיל". ואחרי זה "שבעים בלחם נשפרו" זה הבנים של הזמן - שבעים בנים. אחרי זה "רעבים חדלו" מרדכי ואסתר. חנה ראתה כל מה שיקרה עד סוף הדורות.

מָה עוֹשִׁים? [אָמַר לוֹ בְּלָעַם:] אֶתְּהָ יוֹדֵעַ מָה עוֹשִׁים – לֹקְחִים חֲבִית מְלֵאָה נְחָשִׁים.⁷ קוֹצְצִים לְאֶלֶף נְחָשִׁים אֶת הָרְאשִׁים, מְמַלְאִים חֲבִית אֶלֶף רְאשִׁים, שְׁמִים אֶת זֶה בְּמָקוֹם הַמְקֻדָּשׁ. בְּלָעַם יָדַע בְּדִיּוּק אִיפֹה יִבְנֶה בֵּית הַמְקֻדָּשׁ. קִדְּשׁ הַקְּדוּשִׁים, גִּרְוֹן אַרְוֹנָה הַיְבוּסִי, שֶׁם תְּשִׁים אֶת הַחֲבִית עִם הַנְּחָשִׁים. שְׂיִבְנֶה בֵּית הַמְקֻדָּשׁ מִיָּד הוּא יִקְרָס, יִהְיֶה רְעִידַת אֲדָמָה וְהוּא יִקְרָס.

אֲבָל דָּוָד יָדַע אֶת זֶה מְרוֹת, רוֹת הֵיטָה הַסַּבְּתָא שֶׁל דָּוָד, וְהִיא יָדָעָה – הִיא הֵיטָה הַנְּכֻדָּה שֶׁל בָּלָק, וְעִגְלוֹן – עִגְלוֹן נִכְדָּה שֶׁל בָּלָק. אִזּוֹ הִיא יָדָעָה אֶת כָּל הַסּוּדוֹת שֶׁל בָּלָק. אִזּוֹ הִיא [רוֹת] אֲמָרָה [לְדָוִד] תִּדְעֵה לָךְ יֵשׁ פֹּה חֲבִית, אֶתָּה לֹא יָכֹל לִבְנוֹת בֵּית מְקֻדָּשׁ עַד שְׂאֶתָּה מוֹצִיא אֶת

וְגַם בְּלָעַם "יֹדֵעַ דַּעַת עֲלִיוֹן" הוּא אוֹמֵר לֹא יִשְׁאַר זָכָר, "מִחֵץ פֶּאֶתִי מוֹאֵב" כִּי מָה בָּלָק מִפְּחָד? "אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה". בְּלָעַם אָמַר לוֹ שְׂלֵא יִשְׁאַר שׁוּם זָכָר מִמוֹאֵב, שׁוּם זָכָר! תִּדְעֵה לָךְ בְּרַגְעַ שְׁבוּנִים בֵּית מְקֻדָּשׁ, אִזּוֹ עוֹד אַרְבַּע מֵאוֹת אַרְבָּעִים שָׁנָה בּוֹנִים בֵּית מְקֻדָּשׁ כִּי מִבְּלָעַם עַד [בְּנִיּוֹ] בֵּית הַמְקֻדָּשׁ זֶה אַרְבַּע מֵאוֹת אַרְבָּעִים. לֹא יִשְׁאַר שׁוּם זָכָר מִמוֹאֵב וּמִחֵץ פֶּאֶתִי מוֹאֵב". וּמִי תַעֲשֶׂה אֶת זֶה? הַנְּכֻדָּה שְׂלָךְ (שֶׁל בָּלָק). יִהְיֶה לָךְ נְכֻדָּה סוּרְרַת וּמוֹרְדַת, סוּרְרַת וּמוֹרְדַת, הִיא תִּבְיֵא אֶת דָּוִד לְעוֹלָם וְהוּא יִכְרִית אֶת כָּל מוֹאֵב, וְזֶה יִהְיֶה הַנְּכֻדָּה שְׂלָךְ.

בָּלָק יִצֵּא מִדַּעַתוֹ. מָה הַנְּכֻדָּה שְׂלִי הִיא תִּכְלֶה אֶת מוֹאֵב? הִיא תִּגְמַר אֶת מוֹאֵב? אֲנִי לֹא אֶתֵּן אֶת זֶה!

מוראי מקומות והערות

חפר שתין אלף ות"ק אמה על אלף ות"ק אמה בתהום ונסך מים ע"ג מזבח ואמר אני ארחוץ את הקדיר' ההוא וזהו מואב סיר רחצי: (זוהר במדבר):

⁷ ילקוט ראובני על התורה - פרשת בלק [אות יז]: בלק היה מכשף גדול והיה מלקט עשבים לעשות כשפים והניח בקדירה וגנו תחת הארץ עמוק אלף ות"ק אמה וכשבא דוד

החבית הזאת.

לכן כתוב: "מואב סיר רחצי על אדום אשליך נעלי" הוא הוציא את החבית זרק את כל הנחשים. בזכות זה יבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן כהרף עין אמן נצח סלה.

**שעור שנמסר לאחר
תפלת מעריב אור ליום
שלישי ליל צום י"ז תמוז
פרשת פנחס**

כל אחד חייב להגיד תשעים אמנים ועשרה קדישים, וארבע קדשות עם "ובא לציון" ועוד מאה ברכות כמנין צדיקים).

כי קראנו ב[הפסרת] חקת לפני שבועים על בת יפתח, שהיתה בת מרדנית מאוד, סוררת ומורדת. והיא תפסה את הסכין אמרה לאבא שלה, אבא אתה אמרת, תקים מה שהבטחת. הוא כבר התחרט קרע את הבגדים בכה. היא אמרה אתה לא מתחרט, אני לא יתן לך. השתלטה על אבא שלה, הביאה לו את הסכין. ואז הסכין נטפה דם. והדם הזה נכנס בכל המימות שבעולם, לכן אסור לשנות מים מהברז באותה שגיה בדיוק שנפלה טפת הדם. ואז הוא - אומר האבודיהם - הוא לא

הַדְּבוּרִים אֲזַ כְּכֹה הִתְהַפְּכוּ לוֹ כָּל הַדְּבוּרִים. בְּמָקוֹם לְהַגִּיד פּוֹטִינַן מְלֶךְ רוֹסְיָה הוּא אוֹמֵר פּוֹטִינַן מְלֶךְ אוֹקְרָאִינָה - נְשִׂיא אוֹקְרָאִינָה. וְכָל מִינֵי דְבוּרִים שְׁטוּיּוֹת הִתְחִילוּ לְצֵאת מֵהַפֶּה שְׁלוֹ. וְאֲזַ הָעֵיפּוֹ אוֹתוֹ לְכָל הָרוּחוֹת וְאֲזַ רוֹאִים עֲכָשׁוּ אֶת הַנְּסִים הַגְּדוֹלִים.

אֲבָל עֲדִינַן נְהַרְגִים כָּל יוֹם חֲמִשָּׁה בַּחֲוָרִים, גַּם בְּצַפּוֹן גַּם בְּדָרוֹם. כָּל בֵּת צְרִיכָה לְהַאַרְיָךְ אֶת הַשְּׂמֵלָה שְׁלָה, מַגִּיל שֶׁשׁ צְרִיךְ לְלַכֵּת עַד הַקָּרְסֵל וְתַתְּפֹר אֶת הַשֵּׁסֶע, אוֹ לְהַחֲלִיף אֶת הַשְּׂמֵלָה.

בְּשׁוֹם אֶפְן [לֹא לְלַכֵּת שְׁלֹא בְּצִנְעוֹת הַנָּ"ל, מִשּׁוֹם שְׁזָה] זֶה אֶסּוֹר דְּאוֹרִיָּתָא, אֲזַ אָדָם צְרִיךְ לְדַעַת שְׁהַגּוֹף שְׁלוֹ זֶה גּוֹף שֶׁל שְׂטָן, זֶה גּוֹף שֶׁל נְחָשׁ. "כְּתַנַּת עוֹר" זֶה שְׁהַנְּחָשׁ הַשִּׁיל אֶת עוֹרוֹ, לְכֵן אוֹמֵר הַפְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר⁸ וְגַם הַזֶּהר פְּרֻשְׁת בְּלָק.

שָׁחַט אוֹתָהּ חֵס וְשְׁלוֹם, הוּא בְּנָה לָהּ בֵּית שֶׁל הַתְּבוּדָדוֹת. מִבִּיא הַרְמִבִּי"ן בְּשֵׁם הָאֲבִן עֲזָרָא וְהַרְד"ק שֶׁהוּא בְּנָה לָהּ בֵּית שֶׁל הַתְּבוּדָדוֹת עַל הַהָרִים. וְשֵׁם הָיוּ הַבָּנוֹת שְׁלוֹשׁ - אַרְבַּע פְּעָמִים בְּשָׁנָה בְּאוֹת לְבַקֵּר אוֹתָהּ, לְהִיּוֹת אִתָּהּ יוֹמִים שְׁלוֹשָׁה לְרַקֵּד לְשִׁיר.

כִּי עֲכָשׁוּ הִיא רַק רוֹקֶדֶת וּמְשׁוֹרֶרֶת "בְּתַפִּים וּבְמַחְלוֹת", כְּמוֹ שְׂיֻצָאָה לְקִרְאָת אֲבָא שְׁלָה. "בְּתַפִּים וּבְמַחְלוֹת" כִּי יִפְתָּח אָמַר לוֹ [לְמַלְךְ מוֹאב] מַה אִתָּה מַגִּיעַ אַחֲרֵי שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה אִתָּה רוֹצֵה הַחֲזֵרֶת שְׂטָחִים, כְּמוֹ בִּידֵן. שְׂאִיךְ שֶׁהוּא אָמַר שְׁהִיהוּדִים זֶה הָרוֹצֵחִים וְהַנְּרַצְחִים זֶה הִיהוּדִים, הִתְחִילוּ לְהַתְּהַפֵּךְ לוֹ כָּל הַדְּבוּרִים, כָּל הַדְּבוּרִים שְׂיֻצָאִים לוֹ מֵהַפֶּה הִתְחִילוּ לְהַתְּהַפֵּךְ לוֹ כְּמוֹ לְבַלְעָם. הַתְּעַבְרָה בּוֹ נְשַׁמַּת לְבַלְעָם הָרָשָׁע, כְּמוֹ שְׁבַלְעָם הִתְהַפְּכוּ לוֹ כָּל

❦ מְרַאי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❦

הַאִילָן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פְּרִי הַקּוֹל יוֹצֵא מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ וְאִין הַקּוֹל נִשְׁמַע וּבִשְׁעָה שֶׁהַנְּחָשׁ נִפְשָׁט וּבִשְׁעָה שֶׁהַאִשָּׁה

⁸ פְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר - פְּרָק ג' שֶׁשָׁה קוֹלֵן יוֹצֵא מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ וְאִין הַקּוֹל נִשְׁמַע: בִּשְׁעָה שְׁכּוֹרְתִין אֵת

תִּלְכְּנָה בְּצַנִּיעוֹת מִיַּד תָּבוֹא
הַגְּאֵלָה הַשְּׁלֵמָה, יָבוֹא מְשִׁיחַ בֶּן
דָּוִד וְתִהְיֶה הַגְּאֵלָה הַשְּׁלֵמָה
בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁעוּרֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ
פְּרֻשַׁת בְּלֶק

בְּקִדּוּשָׁא רַבָּא

עֲכָשְׂיוּ פְּרֻשַׁת בְּלֶק, כָּל הַבְּרָכוֹת
נְהַפְכוֹת לַקְּלָלוֹת, "וַיֵּרֶם מֵאֲגַג
מְלָכוֹ וְתַנְשֵׂא מְלַכְתּוֹ" [בַּמְדָּבָר
כַּד, ז], זֶה עַד הַיּוֹם, זֶה
חִיזְבָּא לְלֵה וַיְחִיא סִינְאוֹר.

עֲכָשְׂיוּ זֶה פְּרֻשַׁת בְּלֶק, כָּל
הַבְּרָכוֹת נְהַפְכוֹת לַקְּלָלוֹת. בְּזִכּוֹת
הַצְּדִיק כָּל הַקְּלָלוֹת נְהַפְכוֹת
לְבָרְכוֹת!

זֶה הִיָּה הוֹפְכוֹת הַנְּצָחִי בֵּין מֹשֶׁה
לְבַלְעָם, כִּי הִיָּה מַחְלֶקֶת בֵּין מֹשֶׁה
לְבַלְעָם, אִי אָפְשָׁר לֹא מְצַלִּיחַ
לְעֲשׂוֹת שֵׁם שְׁלוֹם לְעוֹלָם, זֶה
מַחְלֶקֶת תְּמִידִית: שְׂמֵשָׁה אוֹמֵר
שְׁהוּא בַלְעָם, וּבַלְעָם אוֹמֵר

שְׁהַנְחֵשׁ הַשִּׁיל אֶת עוֹרוֹ יֵצֵא קוֹל
מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ. אַז בְּרַגַע
שְׁהַנְחֵשׁ הַשִּׁיל אֶת עוֹרוֹ ה'
הַלְבִּישׁ אֶת אָדָם הָרֵאשׁוֹן בְּעוֹר
שֶׁל נָחֵשׁ. כָּל בֶּן וּבַת צְרִיכִים
לְדַעַת שְׁהַעוֹר שְׁלָהֶם זֶה עוֹר שֶׁל
נָחֵשׁ וְכָל הַפְּתוּיִים וְכָל
הַלְחִישׁוֹת, בּוֹא לְרַחוּב יָפוֹ בּוֹא
לְפָה, אַחֲרֵי מַעְרִיב כָּלֶם הוֹלְכִים
הַבִּיתָה, לֹא מִסְתַּוְּבָבִים
בְּרַחוּבוֹת, זֶה פְּתוּי שֶׁל הַנְּחֵשׁ, זֶה
עוֹר שֶׁל הַנְּחֵשׁ אֵלֶּה שְׂמִסְתַּוְּבָבִים
בְּרַחוּבוֹת. וְלֹא נִגְשִׁים לְרַחוּב
יָפוֹ, לֹא קוֹנִים שֵׁם שׁוֹם דְּבָר, יֵשׁ
הַכֹּל בְּגֵאָלָה. לֹא צְרִיף לְהַגִּיעַ עַד
רַחוּב יָפוֹ. אָפְשָׁר לְקַנּוֹת אֶת
הַדְּבָרִים הַכִּי חֲדִישִׁים בְּגֵאָלָה,
לֹא צְרִיף לְהִסְתַּוְּבַב בְּרַחוּבוֹת זֶה
הַכֹּל עֲצַת הַיֵּצֵר עֲצַת הַשֶּׁטֶן, לְכֵן
אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים "וַהֲסֵר שֶׁטֶן
מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ".

בְּרַגַע שְׁכָל הַבְּנוֹת תִּלְכְּנָה
בְּצַנִּיעוֹת כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר רַבִּינוּ
בְּסַעֲיָף (ל"ה) [ל"ז] שְׁכָל הַבְּנוֹת

שְׁעוּרֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֵׁת חֻקַּת בְּקִדּוּשָׁא רַבָּא

שְׁהוּא מִשָּׁה. מִשָּׁה אָמַר שְׁהוּא בִלְעָם — "וַיִּקְרָא". בִלְעָם אָמַר שְׁהוּא מִשָּׁה — "יִדְעַ דְּעַת עֲלִיּוֹן" [בְּמִדְבָּר כַּד, טז].

אז יִצְאָה בַת קוֹל וְאָמְרָה "אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנְּעָר וְאֵל תַּעֲשֵׂה לוֹ מְאוּמָה", כְּמוֹ אֲצִל יִצְחָק, וְהוּא לֹא שָׁחַט אוֹתָהּ, וְהִיא חֲתִיָּה לְעוֹלָם.

שְׁעוּרֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ
פְּרֻשֵׁת חֻקַּת בְּקִדּוּשָׁא
רַבָּא

בַּת יִפְתָּח... הִיא אָמְרָה לְאַבְרָם

והתקדשתם

אהבה אמיתית – זה בלי יצר הרע

הרבה אומר שפמה שיש יותר אהבה אז יש פחות יצר הרע, אהבה אמיתית מבטלת את היצר הרע, ושמבטלים את היצר הרע אז יש אהבה אמיתית, כי כל מה שאדם בא לעולם זה לבטל את היצר הרע. כתוב באבן שלמה של הגאון מוילנא שאדם רק בא לעולם לבטל את היצר הרע, רק כדי להכניע את היצר הרע בשביל זה הוא בא לעולם, אם אדם חושב שיש יצר הרע לתת לנו חיים לתת לנו שמחה אז יצר הרע עושה אותו אומלל, אם יצר הרע אז אין שמחה בבית ואין אהבה בבית וצריכים למגר אותו, ולכן כותב הקדושת יום טוב ששרה שאלה את הקדוש ברוך הוא, אני לא מבינה מה אתה עושה אתי, אני כבר תשעים שנה עובדת על קדושה, שרה עבדה על קדושה לצאת מהיצר הרע, על זה צדיקים עובדים, ועכשיו אתה מחזיר אותי לגיל

שנים עשרה לגיל עשרים, מה עשית לי, אז אומר הקדושת יום טוב אבא של הרבה מסאטמר יואל, שזה צריך להיות, להביא ילד בלי יצר הרע זה נקרא שאתה כבר מלאך, והיצר הרע זה שבירת כלים, כל אחד יש לו חלק בשבירת כלים וצריך לשבור אותו, זה לא קונץ שתיוולד בלי יצר הרע ותהיה מלאך, אז לא יצא ממך כלום, היצר הרע זה קלקול בבריאה שלכל אחד יש לו חלק בזה, כל אחד היה בחטא אדם הראשון וכל אחד צריך לבטל את היצר הרע הזה לשבור אותו למגר אותו להלחם בו על ידי צעקות. רבי שמואל שפירא צעק בשדה במערת צדקיהו שלש שנים כל הלילה מאחרי מעריב עד עלות השחר, והיה שם גם מקוה, שם טבלו, וככה הגיעו לותיקין. אדם בא לעולם יש כזה לילה ארוך, ארבע עשרה שעות, צריך לצעוק כל הלילה,

רבי שמואל שפירא צעק פֿל
הלילה, לצעוק צעקות פֿל
הלילה. ולפי האהבה בין איש
ואשה כמה שיש יותר אהבה בין
איש ואשה, ככה אדם יוכל
לפעול יותר פעולות, לרפא

חולים ולהחיות מתים, הכל
אפשר שיש אהבה בין איש
ואשה, אדם יוכל להחיות את כל
המתים בעולם, לרפא את כל
החולים, כל זה בסעיף אהבה.
(באר בשדה קכ"ז).

בנות צלפחד

בני הנביאים" (מלכים-ב' ד א')
אחרי שיצא קצף שמלך מואב
הקריב את בנו הבכור. [כי מואב
שאל מה הזכויות של עם ישראל,
מה הזכויות? מה הפרוש?!
אברהם הקריב את בנו הבכור!
הוא אמר גם אני מקריב אותו.
ישר שחט אותו, על המקום שחט
את הבן הבכור. אז נהיה קצף על
עם ישראל.

"ואשה אחת מנשי בני הנביאים"
שהיתה הולכת ואוספת שמן,
היתה מקבלת טפה מכל מקום,
זה היה שלוש שנים רעב, הכי
הרבה נתנו לה טפה אחת. ככה
היא אספה את הטפות, והיה נס

הפרשה מספרת על חמשת בנות
צלפחד שהיו הכי הצדיקות
בעולם, בכל הדורות. ונעשה
להם נס שילדו בגיל ארבעים,
שזה דבר שלא יתכן. וקראו להן:
מחלה, נעה, מלכה, תרצה,
חגלה. מחלה שה' מחל את כל
עונות הדור. שיש צדיקה בדור,
כתוב - רבי שמעון בר יוחאי
שאשתו התרפאה אז יצא בת קול
שה' מחל את כל עונות הדור,
בפרשת נשא, שה' מחל את כל
עונות הדור. ברגע שיש אשה
צדיקה, אז ה' מחל את כל עונות
הדור.

כמו - כתוב "ואשה אחת מנשי

צדיק, היא לא תחטא לעולם. לכן הגאלה השלמה והאמתית תבוא בזכות נשים צדקניות. הפרשה עוסקת בבנות צלפחד, חמש בנות: מכלה, נעה, חגלה מלכה ותרצה. תרצה שרק רוצה את ה', מלכה שהיא מולכת על כל האיברים, ונעה שתמיד בתנועה. לכן אפלו שנעה היתה האחרונה במספר, עכשו היא כבר שניה במספר, ותרצה נהיתה האחרונה.

ולכן כל הגאלה זה בזכות בנות צלפחד, כל מה שאנחנו מדברים על הגאלה זה בנות צלפחד "תנה לנו אחזה... אחי אבינו" (במדבר כ"ז ד) לא ותרנו למשה, עמדו לפני משה לפני הזקנים לפני אהרן הכהן. אז לא מבינים כתוב משה, אחרי זה אהרן, אחרי זה הזקנים. אז הפוך, קדם הזקנים קדם משה, קדם אהרן - אחר משה. אלא הכל זה [בזכות] בנות צלפחד.

לכן אומר רש"י ששום אשה לא חטאה בשום חטא, לא בחטא העגל לא בחטא המרגלים. "לא

הטפות בערו עשרים וארבע שעות, בערו כל הטפות. כל טפה בערה עשרים וארבע שעות, עוד יותר מנס חנכה. במשך שלוש שנים כל טפה בערה עשרים וארבע שעות, בזכות שהלכה ואספה את הטפות. והיא אמרה לכלם [אני אוספת] בשביל הנביאים, והנביאים עשו את הרעב. מי עשה את הרעב? אליהו הנביא. איזבל הרגה את כל הנביאים, והם אמרו אנחנו נמשיך לפרנס אותם. אפלו שהרעב בא בגלל הנביאים, אנחנו נמשיך לפרנס את כלם. כי [באמת] הרעב בא בגללנו, לא בגלל הנביאים.

ולכן אומר רש"י ש"ובאלה לא היה איש" (במדבר כ"ו ס"ד) איש לא היה, כל הגברים מתו, הנשים נשארו אלמנות, לא נשאר שום גבר. חוץ מיהושע וכלב משה ואהרן, לא נשאר שום גבר. כי הנשים הם לא חוטאות, נשים בחיים לא חוטאות. אשה בכלל לא מסגלת לחטא, אשה אם יש לה בעל טוב ובעל כשר ובעל

בְּעֶצְמָם] כִּי הֵם לֹא מָחוּ בְּבַעֲלִים.
 כִּי הַבְּעָלִים... [הַנָּשִׁים] הָיוּ
 [צָרִיכוֹת] לְלַכֵּת כָּל הַזְּמַן נֶגְדַּ
 הַבְּעָלִים, שְׂאִשָּׁה רוֹאָה שֶׁהַבַּעַל
 חוֹלֵק עַל הַצָּדִיק, הִיא צָרִיכָה
 לְלַכֵּת נֶגְדּוֹ. הִיא צָרִיכָה לְהִיּוֹת
 כְּמוֹ אִשְׁתּוֹ שֶׁל אוֹן בֶּן פֶּלֶת, שֶׁלֹּא
 נִתְּנָה לוֹ לְצַאת מֵהַבַּיִת, אִם אֶתָּה
 חוֹלֵק עַל הַצָּדִיק תִּשְׁתָּה יַיִן.
 קִנְיָה לוֹ יַיִן טוֹקָאִי הוֹנְגְרִישׁ'ע
 כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְשִׁתּוֹת
 הוֹנְגְרִישׁ'ע וַיִּזֵּן, כָּל אֶחָד תִּיב
 לְרֹאוֹת לְשִׁתּוֹת עוֹד הַלֵּילָה
 הוֹנְגְרִישׁ'ע וַיִּזֵּן. וּבַעֲזֶרֶת ה'
 בְּזִכּוֹת הָאֲמוּנָה בַּצָּדִיק נִזְכָּה
 לְגִאּוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ
 אָמֵן! (שְׁעוּרִים מִתְּשׁוּבָה).

הָיָה אִישׁ" (בַּמִּדְבָּר כ"ו ס"ד)
 הָאֲנָשִׁים - הַגְּבָרִים חָטְאוּ, וְהֵם
 מִתּוֹ, הַנָּשִׁים [בְּחֻטְאֵי הָעֲגָל] קָרְעוּ
 לָהֶם אֶת הָאֲזָנִים. קָרְעוּ לָהֶם אֶת
 הָעֲגִילִים עִם הָאֲזָנִים, אֶת הַנְּזָמִים
 עִם הָאֲזָנִים. לְכֵן אִשָּׁה אֲסוּרָה לָהּ
 לְעִשׂוֹת עֶסֶה בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, הֵם
 קָבְלוּ שְׁתֵּים עָשָׂרָה רָאשֵׁי
 חֹדָשִׁים, רַק לְהַגִּיד תְּהִלָּים. רֹאשׁ
 חֹדֶשׁ זֶה רַק לְהַגִּיד תְּהִלָּים, אֲסוּר
 לְעִשׂוֹת כְּבִיסָה, חוּץ מִמָּה
 שְׂדַחוּף [כַּגּוֹן] טִיטוּלִים
 לְתִינוּק.

וְלָכֵן כִּיּוֹן שֶׁהֵם לֹא חָטְאוּ בְּשׁוּם
 חָטָא, לְכֵן כָּל הַגְּאֻלָּה זֶה בְּזִכּוֹת
 נָשִׁים צְדָקְנִיּוֹת. אָכֵל הֵם נִשְׂאָרוֹ
 אֲלֻמָּנוֹת [לְמִרּוֹת שֶׁלֹּא חָטְאוּ

הוספות ממורינו הרב שליט"א

שבחי ה"ר"ן יז

גם אמר שהווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת ווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין תיסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קדושת השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניהם קשים ויפשטו עורו מבושרו להכחיש חס ושלום ביהודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ויתפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת מושכא דחויא, ופך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של

חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרה ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך מבקו ומזגו הרע.

זהר בלק קצת, א פירוש הבהיר

ומה שנאמר 'צאי לך בעקבי הצאן', **הא אוקימנא** - הרי כבר פירשנו במקום אחר שעקבי הצאן אלין פתי כנסיות ופתי מדרשות - אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבהם עוסקים החכמים בתורה א, ומה שנאמר 'ורעי את גדיותיך', אלין ינוקי דבי רב דלא מעמו מעם חובא בעלמא - אלו הם תינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם חטא בעולם, ומה שנאמר 'על משפנות הרועים', אלין מלמדי תינוקות ורישי ישיבות - אלו מלמדי תינוקות וראשי ישיבות.

מפרש פירוש נוסף במלים 'על משפנות הרועים', שהוא כאילו נכתב 'רעים', והכוונה לארץ של מלכי האמורי הרעים שישראל עשו ממנה מקום מקנה לבהמותיהם.

דבר אחר - פירוש אחר כמה שנאמר 'על משפנות הרועים', שהנה במלה 'הרעים' חסר ו, אינון פישין - והם עמים רעים, שכן יש לקרוא את המלה

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העינויים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותבדך יותר מתענוג גשמי הזה, אך זהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה או בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אות ז זווז

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולך במדות ובדעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו ככח ולו כחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום כם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו נבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנויקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים

בְּכֹל זְמַנָּא וְזְמַנָּא - וגם מוסיפים לחטוא לפניו בכל זמן וזמן, עם כל זה איהו עביר לזון לְיִשְׂרָאֵל וְדוֹנוֹת בְּשִׁנְגוֹת - הוא עושה לישראל את הזדונות כשגגות על ידי ששבים בתשובה.

רבי חזקיה מביא ראייה למה שאמר שהקדוש ברוך הוא הופך זדונות לשגגות על ידי ששבים בתשובה, ממה שביאר רב המנונא סבא בטעם הסמיכות של מסכתות בבא קמא בבא מציעא ובבא בתרא, שהם מרמזים על דבר זה.

וְהִכִּי אָמַר רַב הַמְּנוּנָא סָבָא - וכך אמר רב המנונא סבא: תִּלְתְּ בְּבֵי דִינָא תְּקִינּוּ וְרַבֵּן בְּסִדְרֵי מִתְּנִיתָא תְּדָא - שלושה שערים של דין תיקנו בזיקין, בסדרי משנה אחת של סדר נזיקין, קַרְמִיתָא - השער האחד הראשון הוא מסכת בבא קמא שעוסקת בְּאֲרָבַע אַבוֹת נְזִיקִין, הַשּׁוֹר וְכוּ' והבור והמבעה וההבער, שהם כנגד ארבע קליפות קשות המחטיאות את האדם, וכאשר ישראל נכשלים בהם וחוטאים ולא שבים בתשובה, נענשים על ידם, תְּנִינָא - השער השני הוא מסכת בבא מציעא שפותחת בענין מִלִּית דְּאִשְׁתַּבַּח - טלית שנמצאה, והוא מרמז על מה שישראל שבים בתשובה, ואזי השכינה שנקראת טלית ונאבדה מקודם בגלות על ידי חטאי ישראל, עתה היא נמצאת, תְּלִיתָא - והשער השלישי הוא מסכת בבא בתרא שוֹתְפִין -

רעים כאילו הניקוד הוא רעים, אֵלִין מְלָכֵי הָאֱמוּרֵי דְנִמְלּוּ יִשְׂרָאֵל אֲרַעָא דְלַהוֹן לְרַעִיא מְקַנְיָהוּן - ואלו הם מלכי האמורי שישראל לקחו את ארצם ועשו אותה מקום מרעה למקניהם, וְלִבֵּי מְרַעָה יְהֵב יִשְׂרָאֵל אֲרַעָא דָא - וישראל נתנו ארץ זו לבית מרעה, בְּרִין שְׁמַע בְּלֹק דְּאֲרַעָא דְתוֹת חֲשִׁיבָא כָּל כַּךְ - ואזי כאשר שמע בלך מלך מואב שהארץ שהיתה חשובה כל כך עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל קְרָבָא דָא וְסִתְרוּ לָהּ - עשו עמה ישראל מלחמה זו והשחיתו אותה עד דִּשְׁנוּ לָהּ בִּי מְרַעָה - עד שעשו אותה לבית מרעה, בְּרִין אֲשֶׁתְּדֵל בְּכֹל מַה דְּאֲשֶׁתְּדֵל - אזי השתדל בכל מה שהשתדל, וְשִׁתְּףָּ בְּהִדְיָה לְבָלְעָם - ושיתף עמו את בלעם וקרא לו לקלל את ישראל.

רבי חזקיה מבאר הפסוק 'פֶּה אָמַר ה' שָׁמְרוּ מִשִּׁפְטֵי וְעֲשׂוּ צְדָקָה פִּי קְרוּבָה יִשְׁעֵי לְבֹא וְצְדָקְתִּי לְהַגְלוֹת'.

נאמר בפסוק: 'וַיִּרְא בְּלֹק', רַבִּי חֲזַקְיָה פְתַח לְדֵרוּשׁ בַּעֲנִין פִּסּוּק זֶה, ופירש את הפסוק: 'פֶּה אָמַר יי' שָׁמְרוּ מִשִּׁפְטֵי וְעֲשׂוּ צְדָקָה פִּי קְרוּבָה יִשְׁעֵי וְגו', והקדים לדרוש בשבחם של ישראל ואמר: בְּמַה חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל קַמִּי קוֹדֶשָׁא בְּרִין הוּא - כמה חביבים לישראל לפני הקדוש ברוך הוא, דְּאִתְּףָּ עַל גַּב דְּאֵינּוּן חָאֲבוּ קַמִּיהּ - שאף על גב שהם חטאו לפניו, וְחֲבִין קַמִּיהּ

בתשובה אזי 'עַל שְׁלֵמָה', דָּא בְּפָא מְצִיעָא - זו מסכת בבא מציעא שעוסקת מענין מציאת הטלית, שהיא השכינה שנמצאת ויוצאת מהגלות, ולאחר מכן נאמר 'עַל כָּל אַבְדָּה', דָּא בְּפָא הַלְיָתָא - זו הבבא השלישית שהיא מסכת בבא בתרא, שלאחר ששבו בתשובה הקדוש ברוך הוא מחזר אחר אבדתו וחוזרים ישראל להיות שותפים לקדוש ברוך הוא, הרי דָּאֲרַח קְרָא נְקָמוּ - שהחכמים שסידרו את סדר המסכתות סידרו אותם לפי דרך הפסוק שכך הם מסודרים בו, ונרמז בזה שכאשר ישראל שבים בתשובה זדונות נהפכים להם לזכויות.

ואמר עוד רבי חוקיה דכד מַטָּא לְבַבָּא מְצִיעָא הוּא אָמַר שכאשר הגיע רב המנונא סבא למסכת בבא מציעא היה שואל: שירותא דקָא נקמו בטלית דא אַמַּאי מהו הטעם שחכמים התחילו את המסכת דווקא עם הענין של הטלית הזו. כיון דאשתכח קרא וכאשר מצא פסוק זה שבו נרמז הסדר של שלוש הבבות אמר: ודאי דא הלכה ומשה מסיני ודאי סדר הבבות הוא הלכה למשה מסיני ואינו סדר שנקבע ע"י החכמים האחרונים, וביארו כל מילי דרַבְּנָנּוּ - וחכמים ביארו על פי הסדר הזה את כל דבריהם.

שמתחילה בפרק השותפין, וְרָוֵא דְאֲבִידָה - וסוד האבידה, והוא מרמז על מה שישראל לאחר ששבים בתשובה מתכפרים להם העוונות וזדונות נעשים להם כשגגות, ונעשים שותפים לקדוש ברוך הוא.

ושואל: מַאי מְעַמָּא - מהו הטעם שכל שלוש הבבות נסמכו זה לזה, ומשיב: אֵלָּא הוא כדי להורות כי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל וּמְנָא עֲבִיד לִזְשִׁירָא לְדוֹנוֹת בְּשִׁגְגוֹת - הקדוש ברוך הוא בכל זמן שישראל חוזרים בתשובה עושה להם זדונות כשגגות, וְאֵינּוֹן דְּסִדְרוּ מִתְּנִיתִין דְּתִלְתָּא בְּבֵי הָבֵי סִדְרוּ - ואותם חכמים שסידרו את המשניות של שלוש הבבות סידרו אותם כך בסדר זה כי אֲרַח דְּקָא נְקָמוּ - לקחו להם את דרך הפסוק שבו הם מסודרים בסדר זה, דְּבִתְיָב: 'עַל כָּל דְּבַר פְּשָׁע', ו'פשע' רומז לעבירות שישראל עוברים במזיד, וְהָיִי פְּשָׁע אִיהוּ דְּלֵאוּ בְּדוֹן - ועם כל זה הקדוש ברוך הוא אינו מחשיב את הפשע הזה לזדון אלא לשוגג על ידי ששבים בתשובה, וּמַאֲן אִיהוּ - ומפרש הפסוק מי הוא הגורם לאותו פשע: 'עַל שׂוֹר, עַל חֲמוֹר, עַל שֶׁה', דָּא בְּפָא קָמָא - שהן הבחינות של היצר הרע, ורמוזות בארבעה אבות נזיקין שבמסכת בבא קמא דְּהָבֵי הוּא בְּאֵינוֹן מְלִין - שכך היא מדברת על דברים אלו, וכאשר ישראל שבים

שחשב כן הוא כי חָמָא - ראה איזה דבר בכשפיו, וְלֹא חָמָא יְאוּת - אבל לא ראה כראוי, ומפרש: חָמָא פְּמָח אֲלֵפִין נִפְלִין מִיִּשְׂרָאֵל על יְדוּי לְזִמְן זְעִיר - ראה כמה אלפים שנופלים מישראל על ידו לזמן מועט, ולכן אָמַר: וְדַאי הִשְׁתָּא שְׁעָתָא קְרִימִי לִי - ודאי עתה השעה עומדת לי לנצח את ישראל, וּבְגִין כֶּךָ - ומשום כך אמר לבלעם 'וְעֵתָה', היינו שתקלל אותם דווקא עכשיו שהשעה עומדת לי וְלֹא בְּזִמְנָא אַחְרָא - ולא בזמן אחר.

רבי אלעזר מוסיף לבאר מה שנאמר 'לְכָה' שבלק רצה להילחם כנגד השכינה שנקראת 'כה'.

ומה שכתוב 'לְכָה', קשה שהרי לָךְ מִפְּעֵי לִיָּה - היה לו לומר 'לך', מֵאִי - ומהו שאמר 'לְכָה' בתוספת ה', ומשיב: אלא אָמַר בלק לבלעם: נְזַדְרִז נְרַמֵּן לְתַהוּא דְרַחֲפִי בְּגִדְפִי עַל־יְהוּ - נזרו את עצמנו להילחם כנגד אותו שמרחף בכנפיו על ישראל שהיא השכינה, לְתַהוּא דְשְׁמִיָּה ב"ה - לאותו ששמו הוא 'כה', וזהו שאמר 'וְעֵתָה לְכָה', היינו נִנְחַ כְּרַבָּא בְּתַהוּא ב"ה - נערוך מלחמה כנגד השכינה שנקראת 'כה'.

וְאָמַר בלק לבלעם: עַד הִשְׁתָּא לָךְ הוּא בְּעֵלְמָא מֵאֵן דְּיִיבּוּל לְהוּ - עד עכשיו לא היה בעולם מי שיכול להילחם בישראל, בְּגִין תַּהוּא פְּמִרְזָא

עתה חוזר רבי חזקיה לפסוק שפתח בו כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה וגו', ומבאר הטעם שנבואת הנביאים פותחת במלים כה אמר ה' מה שאין כן נבואת משה

ומה שנאמר 'כה אמר יי', יש לשאול: מֵאִי שְׂנֵא בְּכָל דּוּכְתָא דְנַבִּיאֵי דְכַתִּיב מהו טעם השינוי שאצל הנביאים נאמר תמיד: 'כה אמר יי', ובמשה לא כתיב הכי - ואילו במשה לא נאמר כן, ומשיב: אֲלֵא, מִשָּׁה דְתָתִּיב נְבִיאוּתִיהָ מְגוֹ אֲסַפְקָלְרִיאָה דְלֵא דְלֵעִילָא - משה שנבואתו היתה מתוך המראה המאירה שלמעלה שהוא התפארת, לֹא כְּתִיב בֵּיה כַּה - לא נאמר בו 'כה', אֲכַל שְׂאָר נְבִיאִים דְהוּוּ מְנַבְּאִין מְגוֹ אֲסַפְקָלְרִיאָה דְלֵא נְתָרָא - אבל שאר הנביאים שהיו מתנבאים מתוך מראה שאינה מאירה שהיא המלכות, נְבִיאֵי מְגוֹ כַּה - התנבאו מתוך המלכות שנקראת 'כה', ולכן אמרו בנבואתם 'כה אָמַר ה'.

רבי אלעזר מבאר מה שאמר בלק 'וְעֵתָה לְכָה נָא אַרְה לִי, שראה שעכשיו השעה עומדת לו ולכן אמר 'ועתה'.

נאמר בפסוק: 'וְעֵתָה לְכָה נָא אַרְה לִי אֵת הָעַם הַזֶּה' וְגו', מה שנאמר 'וְעֵתָה', רַבִּי אֱלֵעָזָר אָמַר: אָמַר תַּהוּא רְשָׁע - אמר אותו רשע בלק: וְדַאי שְׁעָתָא קְרִימָא לִי לְמַעַבְד מַה דְאֵנָא בְּעִי - ודאי הוא שהשעה עומדת לי לעשות עתה מה שאני רוצה, והטעם

אֶתֶר אַעֲרַע בְּחֶרֶב דְּלֶהוֹן - ובאיזה מקום פגשו בחרב של ישראל וְהוּוּ נְבָרִין בְּנֶבְרִין לְאֶהוּאָה גְבוּרְתָא דְלֶהוֹן - והיו ישראל מתגברים כנגדם כגיבורים להראות את גבורתם, מֵאֵי - ומהו 'כִּי עֲצוּם הוּא מְמַנֵּי', ומהיכן ידעו זאת.

ומשיב: אֵלָא הֵהוּא רִשְׁע חֲבִים הָהּ וְחֲמֵי לְמַרְחִיק - אלא אותו רשע בלק חכם היה וראה למרחוק בכשפיו, חֲמָא לְרֹדֵד מְלָכָא דְאֶתִי מְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה - וראה את דוד המלך שבא מרות המואביה שהוא גִּיבֵר תְּקִיפָה בְּאֶרְיָה - גיבור חזק כאריה, וְעֵבִיד קְרָבִין תְּקִיפִין - ועתיד לעשות מלחמות חזקות וְנִצַּח לְמוֹאָב וְשׂוּי לֹון תְּחוֹת רְגְלוֹי - וינצח את מואב וישים אותם תחת רגליו, ולכן אָמַר 'עֲצוּם הוּא' היינו הוּא דִּיבְרָתָא הֵהוּא גְבוּרְתָא - אותו שעתיד לירש גבורה עצומה זו שהוא חָד מְלָכָא דְלֶהוֹן - מלך אחד שלהם, מִיַּנְן יְפוּק לְשִׁינְאָה לְמוֹאָב - מאתנו הוא עתיד לצאת ולכלות את מואב, וזהו שאמר 'מְמַנֵּי', כלומר מאתנו הוא עתיד לצאתא.

מבאר מה שנאמר 'אוּלַי אוּכַל נִפְח בּוֹ', שפתח בלשון יחיד וסיים בלשון רבים.

ומה שנאמר 'אוּלַי אוּכַל נִפְח בּוֹ' קשה שהרי הֵא קָרָא חֲבֵי הָהּ לִיה לְמִימַר - פסוק זה כך היה צריך לומר: 'אוּלַי אוּכַל אִפְּח בּוֹ', או 'אוּלַי נוּכַל נִפְח

דְּקִיּוּמָא עֲלֵייהוּ - מחמת אותו מגן שעומד עליהם לשמור עליהם שהיא השכינה, אולם הִשְׁתָּא דִּשְׁעָתָא קִיּוּמָא לֹון - עכשיו שהשעה עומדת לנו, לְכַה נַעֲבִיד קְרָבָא - נעשה מלחמה כנגד השכינה שנקראת 'כה', וְכָל עֵיטָא דִּהֵהוּא רִשְׁע לְכ"ה הָהּ - וכל עצתו של אותו רשע היתה כיצד להילחם כנגד השכינה שנקראת 'כה', דְּבִתְיָב: 'וְאֶנְכִי אֶקְרָה בַּה', ורצה לומר אֶעֱקֹר לְהֵהוּא בַּה מְאֲתָרֶיהָ - אעקור את השכינה שנקראת 'כה' ממקומה לב, וְתִרְוִוִייהוּ בְּעֵיטָא בִּישָׂא לְהֵאֵי בַּה הָוּוּ - ובלק ובלעם היו שניהם בעצה רעה כנגד השכינה שנקראת 'כה', בְּמַת דְּאֶת אָמַר - כמו שנאמר: עַל יְיָ וְעַל מְשִׁיחוֹ, לֹא יִדְעוּ דִּהָא לְבִתֵּר הֵאֵי ב"ה אֶעֱקֹר לֹון מִעֲלָמָא - ולא ידעו שלאחר מכן בימי דוד השכינה שנקראת 'כה' תעקור אותם מהעולם לה.

רבי אלעזר מבאר מה שאמר בלק 'כִּי עֲצוּם הוּא מְמַנֵּי' שראה את דוד שעתיד לצאת ממואב ולהכות את מואב, וזהו שאמר שאותו מלך עצום וחזק, ממני הוא עתיד לצאת.

ומה שנאמר 'כִּי עֲצוּם הוּא מְמַנֵּי' קשה מהיכן ידעו זאת, וְכִי עַד הֵהוּא שְׁעָתָא אֵן אֶנְחוּ בִּיה קְרָבָא וְנִצְחוּ לִיה - וכי עד עתה היכן ערכו ישראל מלחמה עם מואב וניצחו אותם, בְּאֵן

יִהְיֶה הוּא אֲרִיָּה יָדָא דָּא - ונסיר מאותו אריה יד זו עד לָא יִיתִי הָהוּא מִלְּבָא לְעֵלְמָא - קודם שיבא אותו מלך לעולם, היינו שנהרוג את זרע נחשון שממו יצא בועז שנשא את רות ונולד ממנו דודה, אזי נציל את מואב, וְלָא יִתְרַךְ יֵת מוֹאָב מֵאֲתֵרְיָה - ולא יגרש דוד את מואב ממקומו, ולכן נאמר 'אולי אוכל נִפְה בּוֹ' והכוונה אולי אוכל אני לקבל את הסיוע שלך, ואזי נכה בו אני ואתה.

בו', ומדוע פתח בלשון יחיד 'אוכל' וסיים בלשון רבים 'נוכל'. ומשיב: אֵלָא הָהוּא רְשָׁע הָוּה חָכִים - אלא אותו רשע בלק היה חכם בחכמת הכישוף, וְאָמַר: חֲמִינָא יָדָא חֲדָא דִּיחַד אֲרִיָּא תְקִיפָא - רואה אני יד אחת של אריה אחד חזק, פְּרִישׁ רְגֵלָא (יָדָא) - שפורש את ידו כנגד מואב, והוא דוד, ולכן אִי אִיבּוּל עֲמָךְ דִּנְתַחְפֵּר (תְרוּנָא) תְרוּוּיָהוּ - אם אוכל יחד עם הסיוע שלך שנתחבר שנינו וְנִגְרַע

קדושת הפרישה

פנחס זכה – כי הוא מסר את הנפש

בכל המחנה והרים אותם, ושבת שמעון רצו להרוג אותו אז מתו לו 24 אלף, כי שמעון אמרנו היה הכי צדיק מכל האחים ולכן כתוב "בְּסֹדֶם אֶל תָּבֵא נַפְשִׁי", הוא רק למד סוד ואין דבר כזה, סוד לומדים בגיל ארבעים, הוא עוד לא היה בגיל ארבעים, וגם בגיל ארבעים שלומדים קבלה אז שעה ביום, לא כל היום סוד אין דבר כזה.

ג': כי פנחס הוא היה הכי צדיק, הוא לקח חרב חנית רומח, כי רומח זה רמ"ח אברים ובא להרוג את הנשיא של שמעון זה היה הנשיא הכי גדול הנשיא של כל הנשיאים אז כולם באו להרוג אותו ומיד ה' הרג אותם וזה ה-24 אלף שמתו במגיפה זה אלו שרצו להרוג את פנחס. (שעור מתשפ"ב).

א': פנחס חי לעולם, פנחס 24 אלף שנהרגו הם רצו להרוג אותו אמרו זה (- זמרי) נשיא שבת בישראל מה זה כאן אתה הורג נשיא מה אתה מי אתה בכלל אתה הבן של יתרו שפיטם עגלים לעבודה זרה בן פוטי זה שפטפט ביצרו, פיטם עגלים, בן פוטיאל שעכשיו לומדים על פנחס בן פוטיאל מי זה פנחס בכלל מה הוא משובו בנים הוא למד פעם בשובו בנים.

ב': הכהן הגדול נכנס חי ויוצא מת, שלוש מאות כהנים יצאו מתים בבית שני, עד בית ראשון היו שמונה עשר וכולם היו מזרע פנחס, כל הכהנים שחיים היום הם מזרע פנחס, ברית עולם זה כהונת עולם כי פנחס הרג את זמרי אז הוא זכה, הוא היה בסכנת נפשות, הוא הלך

קדושת הצדיקים

מכתב מר' לוי יצחק

יארצייט ר' לוי יצחק - כ"ב תמוז

ב"ה

יום ה' ח' ניסן תשל"ה ירושלים עיה"ק
תובב"א.

לכבוד אנ"ש היקרים שיחיו הנקראים על שם
אדמו"ר ז"ל ברוסל'ב חסידים.

החוב מוטל עלינו להידר שמו ז"ל באשיינעם
דעם רבי'ס זאך עיקר ההידור ורצון רבינו
ז"ל להתקבץ ביחד להתפלל ביחד! עם
התקשרות לרבינו ז"ל, התפלה שהיא עם
התקשרות עולה למעלה. ורבינו ז"ל בונה מזה
משכן כמובא בהתורה ב' אמור.

דיתי באומאן יותר מעשרים שנה, ולא

התפללתי בשום פעם רק בבית הכנסת שלנו,
אפילו כשגברו מלכות הרשעה ולקחו בית
המדרש שלנו אף על פי כן לא התפללנו רק
ביחד, אפילו שהיה הקר גדול והשולג גדול כל
כך קומת אדם, במסירת נפש הלכנו להתפלל
ביחד עם אנשים שמקשרים עצמם קודם
התפלה לרבינו ז"ל. פלא בעיני ששמעתי
שאתם מתפללים במקומות אחרים שזה
שהתפלה שאנו מתפללין ביחד עם התקשרות
הוא עגן אחר לגמרי.

בזה אסים ידיכם עוז לנצח והמברככם
בפסח כשר ושמת.

לוי יצחק בן שרה רחל

(באר בשדה ק"א).

מילתא דבר יהותא

7: בטוח שיש איזה 'קו צינתוקים' של יתושים -
שמעדיכנים איפה אני נמצא...
◆◆◆

8: 'גבר', זה כמו 'רובוט' - לא משנה איזה מטלה
תיתן לו, בסוף הוא יתקע בצד בסלון, ולא יזוז...
◆◆◆

9: נשים. הן יכולות לדבר 4 שעות בטלפון,
ובסוף השיחה לאמר: שניפגש לקפה אני אספר
לך יותר - זה לא לטלפון!...
◆◆◆

10: זוג מגיע לבית משפט, בגין תביעת גירושין
של האישה מהבעל. השופט: למה את רוצה
להתגרש מבעלך? האישה: 10 שנים אנחנו
משלמים שכר דירה, ושבע שבער גיליתי
שהדירה של בעלי!... השופט לבעל: תשמע,
אתה פשוט גאון! ◆◆◆

1: נכון שהבטיחו שלא יהיה יותר מבול - אבל
אף אחד לא דיבר על 'חמסין'...
◆◆◆

2: כולם מתלהבים מעזיבת בידן. תכלס, יש
מצב - מחר הוא קם, ולא זוכר מזה כלום...
◆◆◆

3: עוד כמה פגיעות ישירות בקריית שמונה -
וזה כבר נחשב 'שטח פתוח'...
◆◆◆

4: לדעתי, כבר אפשר פשוט להשאיר את
האזעקה בצפון דולקת כל הזמן...
◆◆◆

5: הייתה שבת כל כך חמה - שבבית הכנסת
מכרו עליות, בעד שעות מזוג...
◆◆◆

6: מתי אנשים טופחים לך הגב? 1% - ביומים.
99% - יום אחרי שנשרפת על החיים בגב...
◆◆◆

קדושת הצדיקים

הצדיק רואה כל דבר

לו שדוכים לכלם, הוא מחתן את כל הזוגות עד סוף הדורות, הוא רואה את כל הזוגות עד אחרי תחית המים, כל אחד עם בת זוגו האמתית, וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (יבמות ס"ב): 'השרוי בלא אשה שרוי בלא חומה, הינו בלא מוון. כי חומה היא בחינת המוון, כמו שכתוב (משלי י"ח): 'הון עשיר קרית צו וכוחמה גשגבר' וכו'.

ועל כן אמרו רבותינו, זכרונם לברכה (בבא מציעא נ"ט): 'אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו, רק להגיד לה אנחנו השלמות, אנחנו הזוג הכי מאשר, ואנחנו הזוג הכי שלם, כמו שאומר הזהר בראשית דף מ"ט עמוד ב', וכל אדם ואדם פאשר הוא בא לעולם, הוא בא עם בת זוגו המיוחדת לו, ועם סכום מוון הקצוב לו, שיהיה לו בזה העולם. וכמה פרות, הינו בגים שיהיו לו בזה העולם, כמה בגים יהיה לה, ואיזה סוג בגים, ומי יהיה הבגים שלך, כל זה הצדיק רואה. (שעור מתשפ"ב).

והצדיק רואה כל דבר, כל דבר הוא רואה, כל פסיק הוא רואה. הרבה מביא כאן בתורה ס"ט: דע, שהגזל את חברו מוון, בזה הוא גזל מונו בגים, הינו שהגזלן נוטל מהגזל בגים. כי עקר המוון של האדם, בא לו על ידי בת זוגו, כי על ידי אור נפשה, מזה בא לו המוון. הינו, על ידי שמתנוצץ ומתפשט אורות מאור נפשה, אלו האורות הם בחינת המוון. כי המוון הוא ממקום הנפש, כמבאר במקום אחר, ונפש היא בחינת נקבה כידוע בכתבי האר"י, כי היא הבחינה האחרונה מן נפש רוח נשמה וכן כלל נפש רוח ונשמה שלה, הוא בחינת נפש נגדו. כי כלל המדרגה התחתונה היא בחינות נפש, בחינת נקבה, נגד מדרגה שלמעלה הימנה.

אתה בא לאומן אז אתה מקבל את האשה ששיכת לה, אחרי שהיית באומן [אתה מקבל את] האשה ששיכת לה, הצדיק יש

היענות להורים

לרקוד ולשיר עם הילדים – זה מה שיציל אותם

על ידי הפאות. אבל אין כזה דבר "לבד", אז עושים עברות, אם אדם אין לו אשה – אז הוא עושה עברות, אין "באמצע", כל אלה שלא רוצים להתחתן – עושים עברות, זה לא... התורה היא מודדת בדיוק את הכח של האדם, אם אדם רוצה להשמר מהחטא – הוא חייב שיהיה לו אשה, ואז הוא צריך להיות נורמלי, הוא צריך להיות בעל טוב, הוא צריך לעזר בבית, ולשיר, ולרקוד עם הילדים.

אם אדם לא רוקד עם הילדים – הילדים הולכים לתרבות רעה. הילד רואה: פה הכל משעמם, אין פה רקודים, אין פה שירים, הוא מחפש הרקדות – הוא הולך לפאבים, לדיסקוטקים, לשיר שם, לרקד שם, הוא רק רוצה לרקד כל היום. אם האבא לא רוקד עם הילד, אז הילד הולך הוא מוצא לו מקומות אחרים לרקד, לא עלינו. (שעור מתשפ"ג).

אדם מתחתן, בשביל מה אדם מתחתן? בשביל להביא ילדים לעולם! בשביל להמשיך את הדורות! בשביל להוריד נשמות! אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבנוף, כי יש מליאדי נשמות בשמים, טרליונים של נשמות, עד שהם לא ירדו אז אי אפשר להביא את הגאולה, צריכים להביא כמה שיותר ילדים – כמה שיותר נשמות, במסירות נפש, וברגע שמביאים אותם בקדשה – אז הם ילמדו תורה. אדם רואה שהילד מוריד את הפאות, הוא רוצה למות, הוא רוצה להתאבד. למה? כי זה לא היה בקדשה, אז נולד ילד ליצר הרע, נולד בן לסטרא אחרא. אסור שאף ילד יוריד את הפאות, אין דבר כזה, זה הטבעיות – שהפאות גדלות מלבד, הפאות יותר גדולים מהזקן פי אין סוף, "ומחץ פאתי מואב" –

קדושת הבית

על הנשים לא הייתה שום גזירה

על הנשים לא היה שום גזרה, שום אשה לא מתה במדבר, שום אשה. רק הגברים, כי הגברים הם עם "קומבינות", האשה היא בלי "קומבינות", היא לא מבינה "קומבינות", היא לא מבינה מה זה "הפסד מרבה", מה זה "שעת הדחק", ומה זה "אני עכשיו ציפה" – אין "אני עכשיו ציפה", אשה צריכה לקום בחמש, האיש יכול לישן עד שמונה, אבל האשה לא, האשה צריכה לקום בחמש – אין לה ברירה, הילד כבר בוכה, הילד כבר רעב, הילד רוצה ליעוק, הילד רוצה איזה ביסקויט, רוצה איזה בורקס... אז על הנשים לא הייתה שום גזרה, שום אשה לא מתה, יש מאות אלף גברים [מתו] ושום אשה לא מתה, אפלו אשה אחת. (שעור מתשפ"ג)

רש"י אומר: שבמדבר שום אשה לא נפטרה. נשאר שיש מאות אלף, ואשה אחת לא נפטרה. רש"י בבמדבר, יש חמש במדבר? יש כפן כתוב שרש"י אומר: "ובאלה לא היה איש" (במדבר כו, סד), מכל השרש מאות אלף לא נשאר בן אדם אחד, רק כלב ויהושע. רש"י מביא כפן בפנחס [על הפסוק] "ובאלה לא היה איש" – לא היה איש, איש לא היה אבל אשה כן. "ובאלה לא היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את בני ישראל במדבר סיני", כי האשה היא לא חוטאת, [-] האשה – שום אשה לא חוטאת. [לכך נסקמה לכאן פרשת] בנות צלפחד. כי הנשים אמרו "תנה לנו אחזה בתוך אחי אבינו" (שם כז, ד), שהם מחבבות את הארץ, והנשים אומרים...

קדושת התורה

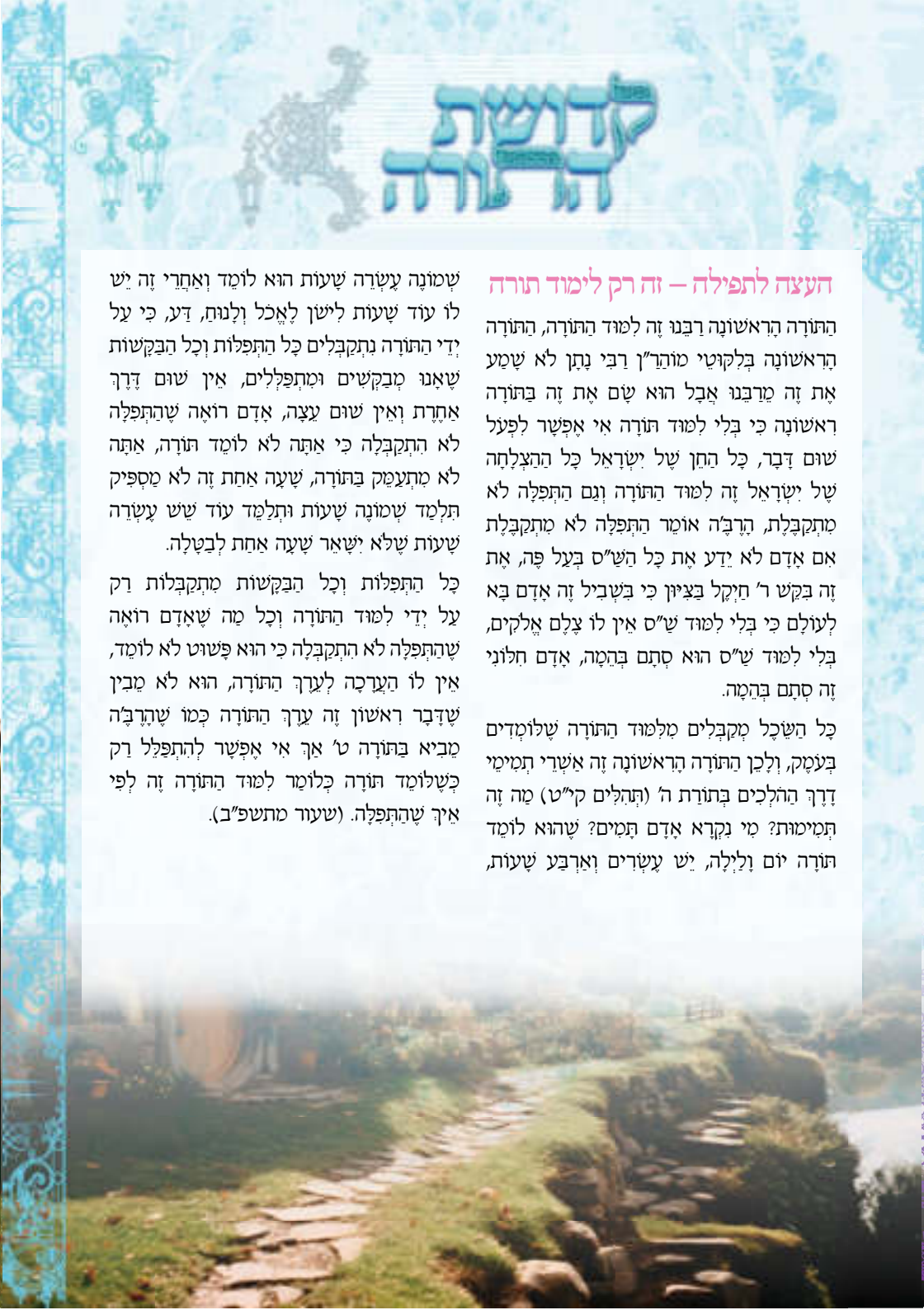
העצה לתפילה – זה רק לימוד תורה

שמונה עשרה שעות הוא לומד ואחרי זה יש לו עוד שעות לישן לאכל ולנוח, דע, כי על ידי התורה נתקבלים כל התפלות וכל הבקשות שאנו מבקשים ומתפללים, אין שום דרך אחרת ואין שום עצה, אדם רואה שהתפלה לא התקבלה כי אתה לא לומד תורה, אתה לא מתעמק בתורה, שעה אחת זה לא מספיק תלמד שמונה שעות ותלמד עוד שש עשרה שעות שלא ישאר שעה אחת לבטלה.

כל התפלות וכל הבקשות מתקבלות רק על ידי לימוד התורה וכל מה שאדם רואה שהתפלה לא התקבלה כי הוא פשוט לא לומד, אין לו הערכה לערך התורה, הוא לא מבין שדבר ראשון זה ערך התורה כמו שהרבה מביא בתורה ט' אך אי אפשר להתפלל רק בשלומד תורה כלומר לימוד התורה זה לפי איך שהתפלה. (שעור מתשפ"ב).

התורה הראשונה רבנו זה למוד התורה, התורה הראשונה בלקוטי מוהר"ן רבי נתן לא שמע את זה מרבנו אבל הוא שם את זה בתורה ראשונה כי בלי לימוד תורה אי אפשר לפעול שום דבר, כל החן של ישראל כל ההצלחה של ישראל זה לימוד התורה וגם התפלה לא מתקבלת, הרבה אומר התפלה לא מתקבלת אם אדם לא ידע את כל הש"ס בעל פה, את זה בקשר ר' חזקוני בציון כי בשביל זה אדם בא לעולם כי בלי לימוד ש"ס אין לו צלם אלקים, בלי לימוד ש"ס הוא סתם בהמה, אדם חלוני זה סתם בהמה.

כל השקל מקבלים מלימוד התורה שלומדים בעמק, ולכן התורה הראשונה זה אשרי תמימי דרך ההלכים בתורת ה' (תהלים קי"ט) מה זה תמימות? מי נקרא אדם תמים? שהוא לומד תורה יום ולילה, יש עשרים וארבע שעות,

קדושת המידות

לא לזרוק אבנים על ערבים – בשום אופן!

דאורייתא ממש, כי אסור לזרוק אבן על שום ערבי בעולם. רק אם הוא בא לדקור אותך חס ושלום, אבל זה לא קורה אצלנו. וכלם ללמד את הגמרא בחלין דף 1 עמוד א/ שרבי פנחס בן יאיר בקע את הנחל לערבי. היה שם ערבי מתוק כזה חמוד כזה, הוא בקע לו את הנחל. אז הוא אמר אפילו בשביל ערבי צריך לבקע את הנחל. אחד הלך עם חטים, ואסור שהחטים יתרטבו, אז הוא בקע לו את הנחל. והתלמידים אמרו רק מי שלא עשה עכשו שום צער לשום יהודי בחיים, יכול לעבר בנחל. אפלו הולכים עם ערבי, צריך לבקע לו את הנחל. ערבי זה אין שום רשות לזרוק עליו אבנים כבר כמה ערבים נהרגו כפשוטו, ממש נהרגו מזה שזרקו עליהם אבנים. ואנשים קבלו שתים עשרה שנה בית סהר. אין לנו כח לדברים האלה זה לא שיקר אלינו בכלל. (שעור מתשפ"ב).

אין שום התר לזרוק אבנים על ערבים, שום התר. לנו אין שום עסק עם הערבים, אנחנו לא נפגעי טרור, ואין לנו לא מעשי נקמה בהם. הייתי שנתים עם ערבים ביחד באותו חדר אותו פרודור, הם רק שרתו אותי, הם רק עשו לי את כל הטובות שבעולם. ערבים בעצמם אין להם שום רע רק מה שמעודרים להם את הרע. כל הענין של זריקת אבנים על ערבים זה נפסק לגמרי. זה בחורים שלא יכולים ללמד להתפלל לרקד אז מחפשים אקשן. או אברכים משעמם להם, יש אברכים אני מבין, נורא משעמם להם, הרקודים משעמם להם, השיחות משעמם להם, התפלות משעמם להם, אז הם מוצאים פרקן לזרוק אבנים על ערבים. כל הבחורים האלה אין מקומם כאן, שיחפשו... אז כל אלה שרוצים לזרוק אבנים שיזדעו שאין מקומם בשונו בגים. זה אסור

♦ מחשבות קדושות ♦

אומר ה"חתם סופר":
שהעקר זה הלבושים!
העקר:

אדם צריך להקפיד על הלבושים-
לבושים של חרדים,
לבושים של צדיקים,
לבושים של קדושים-

ואז יהיו לו מחשבות קדושות,
ואז הוא יכול לשמר על הקדושה
שלו,

ולהלחם על הקדושה,

ולהגיע למחשבות קדושות,

עד שהוא רואה את ה' פנים בפנים!
כשאדם יהיה לו מחשבות
קדושות-

אז הוא יראה את ה' כל שגיה!

הוא רק ירצה עוד ועוד ועוד

להתפלל יותר בכונה!

הוא ירצה להתפלל יותר בכונה!

אדם צריך להתפלל את התפלה

הכי ארכה-

מלה במלה!

♦ מסירות נפש ♦

הנאלה תהיה בזכות רחל.

כי רחל,

ותרה על הכל!

רחל,

קפצה לתוך האש!

רחל,

ותרה על יעקב.

היא אמרה,

בשביל שאחותי לא תתביש,

אני מוכנה לוותר על הכל!

היא לא ידעה שיעקב יקח אותה

בתור שגיה.

היא קפצה לאש-

ותרה על הכל!

כשאדם מוותר על הכל-

קופץ לאש-

אז באותו רגע:

הוא זוכה לכל הדברים שבעולם!

הוא חי לעולם,

כמו אליהו הנביא שחי לעולם.

כשפנחס דקר את זמרי,

הוא קפץ לאש.

כלם רצו להרג אותו-

מה דקרת ראש שבט ישראל?

ואז הוא זכה לחיות חיי עולם!

הוא זכה בזכות שהוא קפץ לאש-

לחיות חיי נצח!

החיזוק היומי

♦ הלבוש לפני הכל ♦

העקר זה להחליף את הבגדים
הצבעוניים -
שזה בגדי עמלק!
וגם כן ללכת עם מגבעת -
כי: "שכינה למעלה מראשותיו של
אדם".
אסור לעזוב את המגבעת לשניה אחת!
המגבעת - זה אורות המקיפים,
והעקר;
זה "אורות המקיפים",
שהם שומרים על המחשבות
הקדושות.
אדם שהולך עם מגבעת -
יהיה לו מחשבות קדושות!
אז מבקשים מכם,
דבר ראשון -
ללכת עם מגבעת, עם חליפות
שחרות.
ובשום אופן לא חלצה צבעוניות, ולא
גופיות!
ללכת עם חלצה לבנה!
והכל -
כי אנחנו שוכים לכלל ישראל,
לחרדים!
ודבר ראשון -
זה הלבושים!
זה לפני הכל!

♦ י"ט תמוז ♦

י"ט בתמוז - יום הגאולה.
היום יום הגאולה!
היום,
זה היום שמשנה רבנו,
ארבעים ימים הראשונים בשמים.
בארבעים יום הראשונים -
אפשר לפעול כל דבר שבעולם!
אדם יכול לגמור את כל הש"ס!
הרבה אומר בתורה פ"ה,
שבשלושת השבועות,
אפשר לסים את כל הש"ס כלו!
נפתחים המחין!
הרקיע בטהרתה!
אין מסכים!
"ולקדוד נזיר אחיר",
כל אחד עולה לקדוד!
כל אחד יכול לעלות לקדוד!
"הקדוד",
שזה הכתר - הכתר של לאה,
שכל אדם בעולם יכול להגיע
לקדוד -
אין אדם בעולם שלא!

החיזוק היומי

♦ עונש הליצנות ♦

ל"ז בתמוז קרו חמשה דברים.

הכל זה בגלל,

דברים בטלים,

"ליצנות",

שנאת חנם!

"ליצנות":

ל - זה: לוחת.

ל - זה: עשרת הדברות,

שפרחו בשבעה עשר בתמוז-

פרחו עשרת הדברות.

צ' - זה: צלם בהיכל -

מנשה העמיד צלם בהיכל.

אחרי זה נ.

נ' - זה: נבקעה העיר.

גם אומר; שהמוחות נבקעים-

שהמסכים נופלים!

ואחרי זה עוד הפעם,

ו- ו' בסיון - שאז נתגה תורה,

וקיבלנו אותה ב"ז בתמוז.

וה- ת' זה: התורה,

שנשרפה על ידי אפוסטומוס!

♦ ר' לוי יצחק ♦

כ"ב תמוז.

היום זה היארצייט של ר' לוי יצחק.

הוא היה הצדיק הכי גדול.

הוא האיש שהבין מה זה ברסלב!

היום יש לנו מליון שיטות מה זה

ברסלב...

מליון מדריכים...

מליון!...

למעשה הוא הקים את כל ברסלב.

כי אם לא היה הוא - לא היה מגן!

ר' לוי יצחק היה עומד בחוץ, וצועק:

'הצענטער'...

כל פעם הייתי בא להשלים מגן

לוחקין,

ולא היה כלום!

בקושי היה מנחה, מעריב בקושי.

היינו היחידים שיושבים שם בשול

בספורי מעשיות-

אף אחד לא היה בשעור!

אבל בזכות השעור שלו בספורי

מעשיות-

אז ברסלב קמה!

החיזוק היומי

♦ להציל את הילדים ♦

ילמה ילד מתקלקל?
כי לא שרים זמירות,
לא אומרים מזדשים,
לא מספרים ספורים בסעודת
שבת-
אז הילד הולך לחברים רעים!
מה, מה הוא יעשה!?
מה יעשה הבן ולא יחטא!?
היצר הרע זה שבעים מדורות.
הרבה אומר,
היצר הרע- זה שבעים מדורות!
מה אתה רוצה?
לשפך מים...!?
להביא מכבה אש...!?
איך תקכה את זה?
אז עם ספורים,
עם דברי תורה,
עם בדיחות!
לפחות שלא יהיה יותר גדול.
אבל אם אתה לא שופך מים-
אז הילד הוא כּלוּ מתפוצץ
ממדורות!
הוא מתפוצץ מיצר הרע!
הוא כּלוּ עשדים וארבע שעות-
בתוך יצר הרע!

השבת אבידה

מי שאיבד חבילת שטרות של 200 שקל עטופים בגומיה.

הנה הגומיה.

מחלקת אבדן

אני בן 5-6 מססה לראות איך המגורה של המקרר נכבית

לפעמים אלו שרוצים להפיל אותך שוכחים שבזכותך הם עומדים

10:18

'מנצח' הוא לא מי שלעולם לא נכשל אלא מי שלעולם לא נכנע

הי"י קיינו!
יצאתי לעבודה
האולם אובן
על הכרטיים
בן שאר צריכה
בה רק זה צריך
אל.
את השם כהר
פתחת כשיצאתי.
אהבך

מחקרים מוכיחים
כי השינה בשבת
מספיקה עד לרגע
בו אתה אמור לקום
בראשון.

סטטיסטיקה מצמררת:
15% מהנשים לוקחות
תרופה נגד מחלה נפשית
מה שאומר...
ש 85% מסתובבות חופשי
ללא שום טיפול!!!

בסוכנות נסיעות אמרו לי
שזה 5 דקות מהים

נדמה לי שמישהו שם
לא ממש אוהב ילדים

הרגע הזה שאתה
דופק בטעות על
הבימה וכל בית
הכנסת מנסה להבין
למה צריך לומר יעלה
ויבוא.

כשהיא עצבנית ואתה ניגש
לברר למה...

טראמפ ממנה אדם בן
39 להיות מועמד לסגן
נשיא ארצות הברית.
אני עוד רגע בן 38 עדיין
לא נבחרתי לועד הבית.

תמיד כשהמורה מוציאה ילד
מהכיתה והוא פוגש ילד אחר
בחוץ, זה כאילו שני
ישראלים נפגשו בחו"ל

יותר ימינה, קח קצת
אחורה, טיפ טיפה
שמאלה, תניז קצת את
הזווית, עוד קצת, יופי.
עכשיו כל מי שיהיה
בתחנה יהיה תמיד
בשמש.

רכב של פולטיקאי

רכב של
בן של פולטיקאי

רכב של אישתו
של הפוליטיקאי

המצביע לפוליטיקאי

כל פעם שאתה
מעודד חב"דניק
עצוב אתה בעצם
מנחם מנדל

שמואל ב פרק כד פסוק ג: וַיֹּאמֶר יוֹאָב אֶל הַמֶּלֶךְ וַיֹּסֶף ה' אֱלֹהֶיךָ אֶל הָעַם כִּי הָיָה וְכֵהָם מֵאָה פְּעָמִים וַעֲנִי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ רֵאוֹת...
 רש"י (שם) כהם וכהם - כהם כפלים, וכהם שני כפלים, הרי ארבעה כפלים, וכן חוזר וכופל את הכפילה, עד מאה פעמים, נמצאת ברכתו של יואב יתירה על של משה שאמר (דברים א יא) ככם אלף פעמים
 תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף מט/א: ויקבר בביתו במדבר אטו ביתו מדבר הוא אמר רב יהודה אמר רב כמדבר מה מדבר מופקר לכל אף ביתו של יואב מופקר לכל.....ויואב יחיה את שאר העיר אמר רב יהודה אפילו מוניני וצחנתא טעים פריס להו

מס' /מס' אפסים	2X	מס' במילים
	4503599627370496	51
(15)		
	9007199254740992	52
עשרות מקליון מליארד	16	53
	18014398509481984	
	36028797018963968	54
	72,057,594,037,927,936	55
מאות מקליון מליארד	17	56
	144115188075855872	
	288230376151711744	57
	576460752303423488	58
טריליון	18	59
	1152921504606846976	
	2,305,843,009,213,693,952	60
	4611686018427387904	61
	9223372036854775808	62
עשרות טריליון	19	63
	18446744073709551616	
	36893488147419103232	64
	73,786,976,294,838,206,464	65
מאות טריליון	20	66
	147573952589676412928	
	295147905179352825856	67
	590295810358705651712	68
אלפי טריליון	21	69
	1180591620717411303424	
	2,361,183,241,434,822,606,848	70
	4722366482869645213696	71
	9444732965739290427392	72
רבבות טריליון	22	73
	18889465931478580854784	
	37778931862957161709568	74
	75,557,863,725,914,323,419,136	75
מאה אלפי טריליון	23	76
	151115727451828646838272	
	302231454903657293676544	77
	604462909807314587353088	78
מיליון טריליון	24	79
	1208925819614629174706176	
	2,417,851,639,229,258,349,412,352	80
	4835703278458516698824704	81
	9671406556917033397649408	82
עשרות מקליון מליארד	25	83
	19342813113834066795298816	
	38685626227668133590597632	84
	77,371,252,455,336,267,181,195,264	85
מאות מקליון מליארד	26	86
	154742504910672534362390528	
	309485009821345068724781056	87
	618970019642690137449562112	88
מיליארד	27	89
	1237940039285380274899124224	
	2,475,880,078,570,760,549,798,248,448	90
	4951760157141521099596496896	91
	9903520314283042199192993792	92
עשרות מיליארד	28	93
	19807040628566084398385987584	
	39614081257132168796771975168	94
	79,22,8162,514,264,337,593,543,950,336	95
מאות מיליארד	29	96
	158456325028528675187087900672	
	316912650057057350374175801344	97
	633825300114114700748351602688	98
אלפי מיליארד	30	99
	1267650600228229401496703205376	
	2,535,301,200,456,458,802,993,406,410,752	100

מס' /מס' אפסים	2X	מס' במילים
		4
		8
עשרות	1	16
		32
		64
מאות	2	128
		256
		512
אלפים	3	1024
		2,048
		4096
		8192
רבבות	4	16384
		32768
		65,536
מאות אלפים	5	131072
		262144
		524288
מיליון	6	1048576
		2,097,152
		4194304
		8388608
עשרות מיליונים	7	16777216
		33554432
		67,108,864
מאות מיליונים	8	134217728
		268435456
		536870912
מיליארד	9	1073741824
		2,147,483,648
		4294967296
		8589934592
עשרות מיליארד	10	17179869184
		34359738368
		68,719,476,736
מאות מיליארד	11	137438953472
		274877906944
		549755813888
אלפי מיליארד	12	1099511627776
		2,199,023,255,552
		4398046511104
		8796093022208
רבבות מיליארד	13	17592186044416
		35184372088832
		70,368,744,177,664
מאה אלפי מיליארד	14	140737488354328
		281474976710656
		562949953421312
מיליון מיליארד	15	1125899906842624
		2,251,799,813,685,248